

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

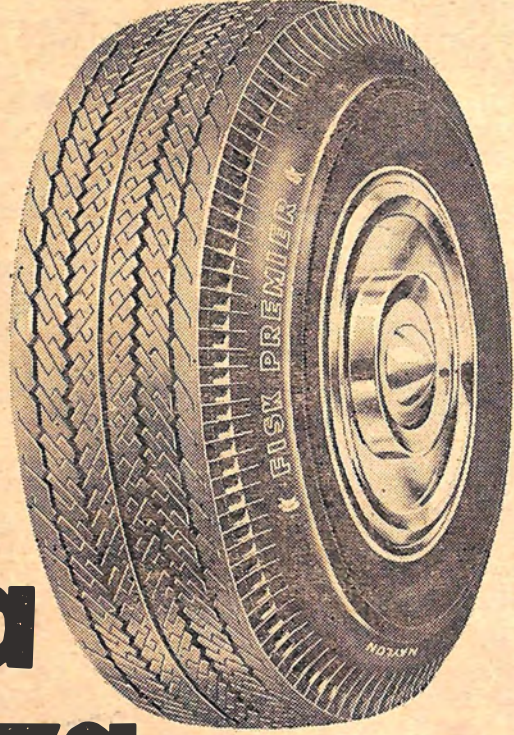
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Demirel, «DP'nin mirasçısı
değiliz» dedi. — Gazeteler —
Yazısız

Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.
Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.
Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.
Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK
sağlam
yumuşak

(Manajans : 1724 - 110)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 29 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Temmuz 1969

Bahçedeki havuzun aynasında...

HER şey değişir. Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Dağlar, denizler, nehirler, çok uzun zamanlar içinde değişime uğrar; insanlar daha kısa sürede... Çocuk delikanlı olur, delikanlı orta yaşlı.. ve bir gün bakarsınız ki, orta yaşlı adam ihtiyarlamış... Beş on yıl önce genç kız görünüştündeki bir hanıma raslarsınız sokakta:

— Oooo, nasılsınız hanımefendi?

— Teşekkür ederim, ya siz?

Eve gelince anlatırsınız karınza:

— Yahu bugün Süheylâ hanıma rasladım; değişmiş, bozulmuş, ihtiyarlamış...

Ya da bakarsınız, çünkü çocuk farkına varmadan boy atıvermiş, erkekleşmiş, bir kocaman delikanlı olmuş...

Her şey değişir.

Toplumlarda da değişir.

Bugünkü Türkiye, çünkü Türkiye değildir, yarınki Türkiye de bugünkü Türkiye olmayacaktır.

Alışmalıyız buna...

Memur değişecek, köylü değişecek, işçi değişecek, öğrenci değişecek, subay değişecek, aydın değişecek...

Eskiden memur:

— Evet beyefendi, hikmet buyurdunuz beyefendi.. diye âmirinin karşısında elpençe divan, yüreği tıp tıp atan bir âdemdi.

Şimdi haksızlığa isyan edip Daştay kapılarında hakkını arayan, sendika kurup birleşmeye yönelen kişidir.

Köylümüz eski köylü değildir artık...

— Anayasa gereğince toprak reformu isteriz.. diyen köylüdür.

İşçimiz eski işçi değildir artık...

Toplu sözleşme masasına oturup hak isteyen işçidir.

Öğrenci eski öğrenci değildir artık...

Profesörü ile birlikte üniversite yönetimine katılmak isteyen öğrencidir.

Değişime alışmalıyız. Eskinin özlemi; eskiye, hâtıralarına demir atmış kişilerde arada sırada bira gibi köpürür:

— Nerede o eski günler efendim.. diye başlarlar söze.

Güzeldir eskiyi anmak...

Ne var ki eski eskileşecek, yeni yenileşecek...

Evren kanunudur bu.

Bizim titizliğimiz, her şey değişirken, değişen şeyin iyiyi doğru değişmesini sağlamak üstüne olmalıdır. Yoksa geçmiş zamanı yâdederek ihtiyarlığın keyfini çıkarmak isteyen insanlar gibi mâziye demir atmaya çalışmak, olmayacak duaya âmin demektir.

Gözlerini kısıp sigarasından bir nefes çekerek:

— Neydi o eski İstanbul efendim? Bir Arap Abdullah vardı, bir tokatta benim diyen kabadıyı musalla taşına yatırır gibi yere uzatırdı. Bir gün Cihanyandı Safinaz'ı kaçırmış Aksaray'daki babadan kalına ahşap eve... Polisler yavaşmaya korkuyorlar. Komiser Mustafa efendi Allah

rahmet eylesin, Arap Abdullah'ın Marufi Paşa ile münasebetini bildiğinden Paşa'nın lûtfuna sığınmış, Marufi Paşa işe müdahale eylemese rezalet çıkacak.. Çünkü Cihanyandı'nın Manastırlı Hamdi Paşa'nın çapkın oğlu Necmeddin bey ile de alıpvermişliği var.. Her neyse, Marufi Paşa araya girince Arap Abdullah Safinaz'ı teslim etti komisere... Nur içinde yatsın işte böyle adamdı.

Bahçedeki havuzun aynasında mâzinin incir çekirdeği dolduramaz olaylarını dalgalandırarak değişmez bir dünyanın hayâlinde kürek çekenler ne kadar imkânsız bir ufka yelken açıklarının farkında mıdır?

İnsanlar değişecektir...

Toplumlarda değişecektir...

Hayat değişecektir...

Evrenin kaçınılmaz yasasıdır bu.

Çevrenize bir bakınız, çünkü çocuk adam oluyor, adanılar ihtiyarlıyor...

Ve memuruyla, köylüsüyle, öğrencisiyle, kadını erkeğiyle değişiyor herkes...

Paşa ile Bayar bile değişiyor.

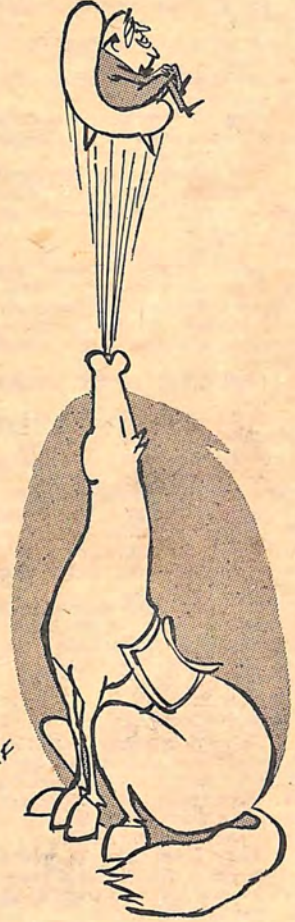
Siz değişikliğin büyüklüğüne bakan ki İnönü ile Bayar elele, güllüçük güllüğe, fotoğraf bile çektiriyorlar.

Bu fotoğrafı almalı, ve altına yazmalı:

«Politika hâtırası» diye...

Çünkü her şey hâtıra olduğu gibi bu da bir hâtıra olacak ileride...

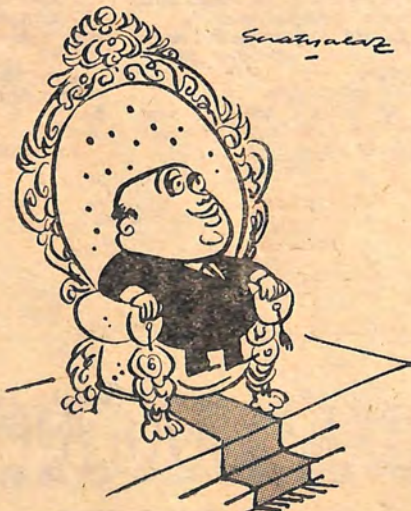
AKBABA

Demirel, «Kıratın nefesi tamdır» dedi. — Gazeteler —

«Onlar ermiş muradına...

Biz çıkalım kerevetine!»

Bekleyen derviş

Memurlar Personel Kanunu bekliyor.

Bunu biliyorduk.

Profesörler ve doçentler, üniversiteler Kanununu bekliyor.

Bunu da biliyorduk.

Ormancılar, Orman Kanunu bekliyor.

Ezberledik artık.

Herkesin bir şeyler beklediklerini biliyorduk da bahkçıların ne beklediklerini bilmiyorduk doğrusu. Onlar da «Su Ürünleri Kanununun» çıkmasını bekliyorlarmış meğer.

Kanun sonradan da çıksa olur. Duracağımıza siz şu su ürünlerini çıkarsanız birader.

BİZİM üstümüzdeki daireye yeni kiracılar taşınmaya kadar ne sosyete denen şeyin nasıl olduğunu düşünmüştüm, ne de sosyetik bir aile görmüştüm. Eşyalar kapıya dayanınca eşim:

— Çok sosyetik bir aileymiş bu yeni gelenler, dedi.

Nasıl anladığını sordum, yan tarafımızdaki komşudan duyduğunu söyledi.

— O nereden anlamış?

— Bilmem, diye omuzlarını kaldırdı. Galiba ona da Pakızanın söylemiş.

İkimiz de kapalı tülün arkasına gizlenip, başladık sosyetenin nasıl bir şey olduğunu, neye benzediğini incelemeye...

Biraz sonra soluk soluğa gelen büyük oğlan:

— Benim yaşımda bir oğulları var, çok sosyete, dedi.

Oğlanın ağzından belki sosyetenin tanımına yarayacak bir kaç kelime alabilirim diye sordum:

— Kim söyledi sosyete olduğunu?

— Arkadaşlar söyledi ama, söylemeseler bile her şeyinden belli, dedi.

— Neresinden meselâ?...

— Nah, bu kadar bir futbol topu var, Almanya'dan getirtmiş babası.

Henüz büyüğün ifadesi bitmeden:

— Üstümüze bi sosyete insanlar taşınıyor ki, sorma! diye küçüğü damladı.

— Nasıl anladın sosyetik olduklarını?

— Kullandıkları her şey yabancı markalı.

— Belki uzun zaman yurt dışında kalmışlardır, dedim.

Oğlanların ikisi birden uzun bir:

— Hayır, çektiler. Yurt dışına hiç çıkmamışlar. Ama akrabalarının, tanıdıklarının arasında müdürler, umum müdürler, elçiler falan varmış.

Kimmiş bunlar dememe kalmadan çat kapı, açtım ki yeni komşumuzun, yani sosyetik ailenin reisi:

— Afedersiniz, diye dikildi karşıma.

Şaşkınlıkla:

— Buyrun, dedim.

— Yoo, girmeyeceğim. Malûm yeni yerleşiyoruz, ister istemez birtakım gürültüler oluyor da, aşağıya ses geliyor mu, rahatsız ediyor muyuz diye bir sorayım dedim.

Karı koca ikimiz birden:

— Aman efendim, dedik, yerleşmenize bakın. Gürültü olsa n'olur, olmasa n'olur... Üstelik aşağıdan hiç bir şey duyulmuyor.

— Duyulur duyulur, dedi. Siz anlayış gösteriyorsunuz da...

— Vallahi duyulmuyor! diye adama bir de yemin eden eşim bana sordu: Sen duydu mu?

— Yoo...

— Bu kadar çekingen olmayın canım, duyulur. İngiltere'den getirttiğimiz iki kapılı buzdolabımı içeri sokmaya çalışıyoruz da...

Sosyetik aile

Vedat SAYGEL

Rahatsız olmadığımıza adımı güç belâ inandırıp gönderdikten sonra:

— Demek buzdolapları çift kapılıymış, dedi eşim.

Sosyetik bir aile olduklarına inanmanın verdiği eziklikle:

— Yaa, diye mırıldandım. Hem de İngiltere'den getirtmişler.

— Buzdolabının çift kapılısı nasıl oluyor acaba?

— Tek kapılısını yakından görmedik ki, çift kapılısını bilelim.

Soframızın ortasına konan tarhana çorbasını kaşıklarken, kapı tıkıltı yine Açtım, yeni komşumuzun hanımı daldı odaya:

— Gıcirttı andıran bir ses duydu mu?

— Bilmem, duymadık, dedim.

— Duyulmuştur, dedi. Ay, o kadar dikkat ittiğimiz halde yine de gürültü oluyor. Bir de eşinize sorsanız...

— İstedığınız gibi yerleşin, dedi bizimki. İnanım buradan hiçbir şey duyulmuyor.

Ah, keşke duyulmasa... Ödümüz patlıyor komşularımız rahatsız olacaklar diye. Fransa'dan getirttiğimiz Berjer koltukları yerleştiriyoruz da...

Rahatsız olmadığımıza, kocasından daha güç inandı kadın. Tarhanaya kaldığımız yerden devam ederken:

— Söylenenler doğruymuş demek, dedi eşim. Bal gibi sosyetik aileymiş bunlar. Koltukların bile Fransa'dan geldiğine bakılırsa...

— Canım bize ne? dedim. İster Fransa'dan getirirler, ister daha başka bir ülkeden... İnsan para ile

getirecek bir dost bulduktan sonra mesele kalır mı? Sosyetik mosyetik... Her şeye rağmen iyi insanlar.

Eşim, ata yemeği kuru fasulyeyi ortaya koyarken cevap verdi:

— Gerçekten alçak gönüllü insanlardır.

Yemeğin sonuna doğru, üsttekilerin büyük oğlu dayandı kapıya:

— Babamın selâmı var, «Gürültü olursa kusura bakmasınlar» dedi. İtalya'dan getirttiğimiz yemek odası takımlarını yerleştiriyorlar da...

— Babana selâm söyle, bizi düşünmesinler, dedim. Bildikleri gibi yerleştirsinler.

Oğlan gidince eşim:

— Biz bunlarla komşuluk yapamayız, dedi. Yeni bir ev mi arasak, ne yapsak acaba?

— Neden?

— Nedeni var mı canım? Komşuluk dediğin, ailelerin birbirleriyle gidip gelmeleriyle olur.

— Biz de bir «Hosgeldiniz» e gideriz artık.

— Gitmekle kalsa iyi. Gittik mi, onlar da günün birinde iade ziyarete gelecekler, onlar geldi mi yeniden biz gideceğiz, biz gittik mi onlar gelecek, velhasıl uzadı ki uzar.

— Uzasın. Onlar geldikçe, biz de gideriz.

— Aman aman ne onlar gelsinler, ne biz gidelim.

— Niçin?

— Gelip gitmeler başladı mı, millete rezil oluruz ayol! Baksana, koltuklarından, büfelerine varıncaya kadar bütün eşyalarının soyu soppu, milliyeti var. Oysa milliyetinden geçtik, bizim üçbuçuk parça eşyanın yapıldığı fabrika, satıldığı mağaza belli değil!

Olmadı elbet. Kimi babadan kalmayı, kimi Bitpazarı'ndan alınmayı, bizzimkilerin.

Gecemiz, sosyetik komşumuzdan geri kalmamak için nasıl davranmamız gerektiğini düşünmekle geçti. Sabah işe giderken, kapıda karşılaştığım üstümüzdeki ailenin erkeği:

— Bütün gece uyutmadık değil mi? diye sordu.

Acaba eşimle konuştuklarımızı mı duydu, yoksa aklımdan geçen yüzlümden mi okudu korkusuyla göz ucuyla şöyle bir süzdüm, adam pek öyle kapı baca dinleyecek tiplerden değil.

— Yoo, dedim, yatar yatmaz uyumuşuk.

— Uyutmadık uyutmadık, diye üsteledi. Ama ne yapacaksınız, yerleşmeden olmuyor ki... Japonya'dan getirttiğimiz dört bölmeli, sekiz kapılı gardrobun bir türlü içeri alamadık!

İş dönüşü beni kapıda karşılayan eşim:

— Tepeden tırnağa sosyetik insanlar, dedi.

— Nasıl anladın?

— «Güle güle oturun» demek için konu komşu toplanıp evlerine gittik ayol.

— Yedikleri bile bizimkilerden ayrı baba, diye atıldı oğlanların küçüğü.

— Haydi canım saçmalama...

— A, vallahi öyle, diye oğlunu des-

tekledi bizimki. Kahvaltıda kanape yemişler.

Aklım duracak gibi oldu! Garantî ya bizimkiler sağmıyorlardı, ya üstümüzdekiler yenecekleri yenmeyeceklerden ayırmasını bilmiyorlardı. Şaşkınlıkla sordum:

— Yokluktan mı, çokluktan mı yiyorlar?

— Orasını bilmem, dedi eşim. Yalnız kahvaltıda kanape yediklerini cümle âlem duydu!

— Sonra?...

— Çok oturmamak zaten.

Birer likör içip kalkmışlar. Kapıdan çıkarken evin hanımı:

— Hele bir yerleşelim, biz de size geliriz inşallah, demiş.

— Buyrun, bekleriz, demiş eşim.

Sen misin diyen!... Ailece hastalıklan kıvrandığımız bir akşam, daha sofradayken geldiler. Bet-benz kil oldu bizde! Suçüstü yakalanmış ugunsuz çiftler gibi, ne yapacağımızı şaşırarak bir an. Alelacele sofrayı mı toplarsın, çocuk çocuğun ellerini mi yıkarsın?

— Duracağına yer göster, bir şeyler ikram et, diye fısıldadım eşime.

Kulağıma eğilen kadıncağız, aynı ses tonuyla sordu:

— Koltuk, kanape gibi şeylerimiz de yok ki ikram edeyim... İskemle yerler mi acaba?

— Bilmem, dedim, daha önce öğreneydin bir şeyler düşündürdük.

Yeni komşularımız büyük bir olgunlukla:

— Rahatsız olmayın, dediler. Biz yabancı sayılmayız.

Rahatsızlık neymiş? Fırladık yerlerimizden. Ailenin erkeğinin kolumdan tuttuğum gibi:

— Şöyle buyrun, diye bizim emektar divana sürükledim. Bitpazarı'ndan aldığımız şu divana buyrun.

Baktım:

— A, orada rahat edemezsiniz, Be-desten'den aldığımız şu iskemleyle buyrun, diye bayan komşumuzu odanın öbür ucuna sürükliyordu bizimki. Vaktiyle ilk şahibi İspanya'dan mı getirtmiş, Roma'dan mı, öyle bir şey...

İte kaka oturttuk milletli yerlerini.

— Şekerim sigaramı getiriver, dedim. Ceketin cebinde olacak galiba...

— İtalyan gemicilerinden aldığın müstamel ceketin cebinde mi? diye sormaz mı?

Yerin dibine geçtim! Sigarayı getirdi, yapıştı pilav tabağı ile kaşığa, yürüdü komşu çocuklarının üzerlerine:

— Hiç değilse birer kaşık tadın. Hani yerli olsa neyse... Amerikan pirinci de...

Başımdan aşağı kaynar sular sürüldü sanki! Kaş göz edeyim derken yanıma sokulup:

— Canım ne kızarıp bozarıyorsun öyle? diye fısıldadı. Yalan mı?

Yalan değildi ama, piyasada başka piring bulunmadığı için herkes gibi biz de Amerikan pirinci yiyor diyemedim. Konuklarımıza baktım, oturdukları yerlerde büzüle büzüle yok olmuşlardı sanki! Bir ara üstümüzdeki komşunun hanımı:

FABRİKASYON!..

Telefon fabrikası açıldı. — Gazeteler —

— Havalarda ne güzel gidiyor maşallah, diyecek oldu, bizimki hemen:

— Sorma kardeş, diye lâfını ağına tıkadı kadının. Hepimizi yatağa düşürdü bu havalarda.

— Yaa, dedi kadın, geçmiş olsun neyiniz var?

— Neyimiz yok ki...

Bizim küçüğü işaret etti:

— Bunda Asya gibi var. Büyüğünde İspanyol nezlesi, babamızda galiba Malezya sıtması, bende...

Büzüle büzüle noktalaşan konuklarımız:

— Bize müsaade, diye ayaklanıverdiler. Geç oldu da... Yine götürsürüz.

İsrarımız falan para etmedi. Çıkıp gittiler. Ertesi sabah yememişler, içmemişler, giriş katında oturan komşumuza bizim için:

— Çok sosyetik bir aile, demişler. Biz onlarla uyusamayız şekerim. Yalnız yedikleri, içtikleri, giydikleri kuşandıkları değil, hastahıkları bile yurt dışından gelme!

Vedat SAYGEL.

TUHAFF değil mi, mahallemizin en hoppa güzelleri Pamuk Hafız'ın kızlarıydı. Şişmandı, beyazdı, siyah çember sakallıydı Pamuk Hafız. Adı mı? Kendisi bile unutmuştu belki. Pamuk Hafız diye çağırırdı herkes. Bizim evin sırasında, bostanlara karşıydı evi. Üç kız vardı Hafız'ın, birbirinden güzel, birbirinden yosma, birbirinden oynak... En büyüğü belki yirmil yaşındaydı, en küçüğü altı, yedli...

En büyüğü ile Savni bey karıştırdı, gece bütün evler uykuya daldıktan sonra... Sakın aklınıza bir şey gelmesin: Pencereden pencereye bir fıslıdışmaydı bu karıştırmayı.

Ben, en küçüğü Zeynep'le sevişirdim. Öyle tatilinde saklambağ oynarken, hep bana yardım ederdi Zeynep... İşte sevişmemiz de bu!

Birkaç yıl geçti aradan. Kuzguncuk'ta, Alyans İzzailit mektebine gitmeye başladım. Babam bir eşek almıştı bana. Sabahları, Çayır kahvecisi getirirdi kapımızın önüne. Ben eşeğin sırtında, o yaya, Beylerbeyi'nden Kuzguncuk'a giderdik. Yaşım mı? Oniki, onüç... İşte o günlerde, yine bir komşu kızına gönül verdim: Fahriye Abla'ya...

Fahriye Abla benden büyüktü epeyce. Onaltı, onyediydi yaşı... Sarılır sarılır öperdi beni:

— Sen niye öpmüyorsun beni Ziya, diye!

İçini eriten bu öpücükleri çok sonra anladım: Hiç de ablaca değildi!

Bugünkü anlamı ile aşkı tadan yoktu benim çocukluğumda. Fenerbahçe'de faytonlar tur yaparken, yanyana gelince, birinden öbürüne bir pembe mektup atılırdı ancak!

Siyah yapraklar içinde bir memnu meyvaydı kadın, ben onaltı, onyediydi, onsekiz yaşındayken...

Cemil Paşa Gülhane Parkını açtıktan sonra, belli, kalçayı belirtten sarma çarşafı içinde onu daha yakından ve daha sahiden tanıdık!

Hepimizin birer sevgilisi vardı: Orhan Seyfi'nin, Enis Behiç'in, İdris Sabih'in, benim...

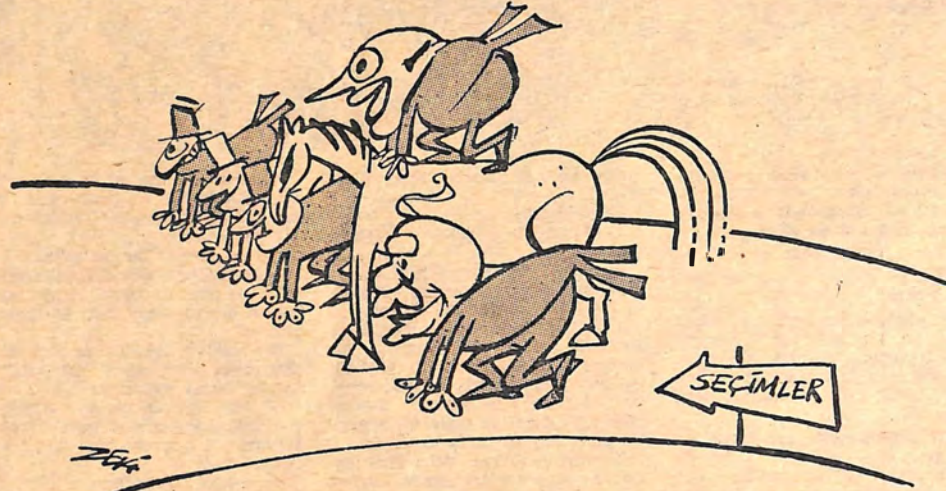
İdris Sabih, adı unutulmuş bir şairimizdir. Genç öldü. Ama, kendisinden daha genç ölen bir kardeşi vardır: Çanakkale'ye gömülen... Bir şeker bayramı sabahı almışlardı bu acı haberi. Onun için yazdığı ağıttan hâlâ mısralar var ezberimde:

El fitra verdi, sen canını verdin, Ne acı bir Şeker Bayramı yaptık!..

Kasından daha çok bırıncın yokken, Döğüstün yeleli arslanlar gibi!

Aksama doğru, feslerimiz kalınlı, pantolonlarımız ütülü, iskarpinlerimiz cilalı, ellerimizde altın topuzlu bastonlar, üç arkadaş, dört arkadaş,

İnönü, «İktidar hazırlığı içindeyiz» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

Geçmiş Zaman **YUSUF**
Olur ki... **ZİYA**
ORTAÇ

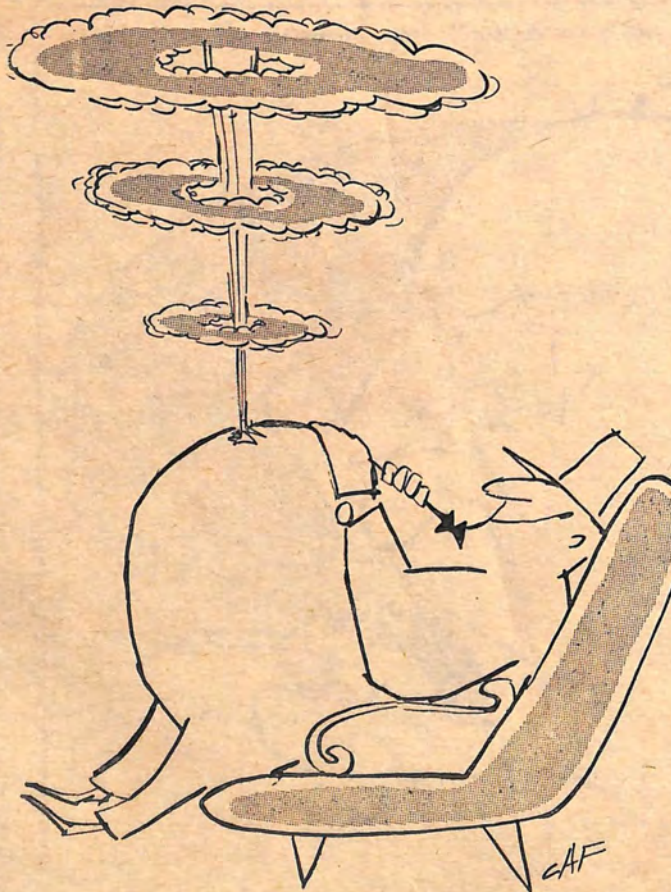
ESKİ AŞKLAR

daş, İstanbul güzellerinin toplandığı bu büyük parka gider, peçe altından bir güllükle bahtiyar olmak için, saatlerce, yüz yıllık ağaçların boy attığı yollarda dolaşırdık.

Kadıköy, Moda, İstanbul'dan yarım yüzyıl ilerideydi. Beyoğlu'nu unutmayalım. Eski Bonmarşe Paşası, aşkların göz göze gelebildikleri bir mutlu geçitti bizim gençliğimizde...

Yaz günleri sık sık Ömer Seyfettin'e, Ali Canip'e, şair Salih Zeki'

Bir yetkili, «Türkiye atom patlatılabilir» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

ye misafir giderdim. Biri Kalamış'ta otururdu, biri Feneryolu'nda, biri de Kadıköy'ünde. Akşamları Moda kıyılarında gezmeye çıkardık. Gece yarısına kadar sürerdi bu gezmeler... Uzaktan uzağa sevgililer edindik bu yaz saatlerinde: Sarışın sevgililer, kumral sevgililer, esmer sevgililer. Gözler birbirine takılırdı her geçişte... Bazı, bir sıcak gülüş olurdu bu bakış, sabahlara kadar, yalnız yataкта uykuları kaçıran...

Bir gece, içlerinden bir tanesiyle konuştum bunların. Tutuk, ürkek, yürek çırpıntısına benzer sözlerle...

Sonra, bu konuşmalar sıklaştı. Sonra, karanlık gecelerde yanyana, elele gezmeler başladı...

Karanlık yollarda, avuçlarımızın sıcaklığı birbirine geçerek dolaşıyorduk, hiçbir şey konuşmadan...

Bir gün, Büyük Ada'ya gitmek için sözleştiydik. Herkesten uzak, başbaşa kalacaktık akşama kadar...

Ben, Kadıköy'e uğrayan bir vapura bindim Köprü'den. Baktım, tek tük yollar arasında bekliyor. Peşesini, şöyle çapkinca yana atınıp... İki bal damlası gözleri tatlı tatlı güldü.

Türk Yurdu'ndan bir altın almıştım o hafta çıkan şiirim için.

İspilândit'te öğle yemeği yedik cesur kahkahalarla gülerkek. Belki onbeş kuruş verdim iki yemeğe, belki yirmi...

Sonra, bir arabaya bindik: Ver elini Viranbağı!... Orada, iki şişe buzlu bira açtı garson... Sarhoştuk. Biranın değil, saadetin sarhoşu!

Bir renkli akşam başlamıştı ufuklarda: Pembenin, turuncunun, ef-lâtinun karıştığı bir renkli akşam...

Sonra?... Atlar koştu, tekerlekler döndü ve bir de iskeleye geldik ki, son vapur, arkada köpükten beyaz bir yol çizerek uzaklaşıyor.

Öylesine şaşırılmışız ki, kanotye şapkalı, kıranta bir Rum, ürktmeden yanımıza yaklaştı:

— Bir oda ister misiniz? Bilmem «isteriz» dedik mi? Onu söyleyecek gücümüz bile yoktu.

İhtiyar Rum önde, biz arkada yürüdük. Nizam Caddesine doğru...

Yokuşta, çamlığa gömülmüş bir küçük evdi gittiğimiz yer. Belki de kendi evi idi. Bahçe üstü bir odaya girdik: Sarı, pirinç topuzlu siyah bir karyola, bir sedirdi odanın eşyası.

Tatlı gülüşlü bir yaşlı kadın, bir gaz lambası, bir kutu kibritle ve iki bardakla bir sürü su koydu, beyaz fisto örtülü masanın üstüne...

Sonra, yavaşça kapıyı çekip çıktı yanımızdan...

Ömrüme ilk defa bir genç kızla bir odada kalıyordum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

DAHA ilkokula kaydoluyordum. Peder, okul müdürüyle bir şeyler konuştuktan sonra, benim elimden tuttuğu gibi:

— Yürü oğlum! dedi.
— Nereye gidiyoruz babacığım? diye sordum.

— İkametgâh ilmühaberi almaya... Ben, bu il'i, ha'lî lâfî kendi minicik beynimde evirdim, çevirdim, bir türlü ne olduğunu çıkaramadım. Peder, bizler gibi demokratik değil ki, sorsan:

— Ne üstüne vazife, der, çıkar işin içinden...

Sormadım... Kendi kendime, bu ilmühaber denilen şeyi, ya kitapçıdan alacağız, ya da fotoğrafçıdan, diyordum... Ama peder, kasaplar çarşısından vurunca:

«Tamam, dedim, galiba bu ilmühaber denen şeyi kasaplar satıyorlar. Ya bağırırsaktı, ya da dalak.»

Gerçekten bir kasap dükkânına girdik. Peder, selâmı kondurduktan sonra:

— Nerede muhtar efendi? diye sordu.

— Su dökmeye gitti, dediler.

Biraz sonra, burma bıyıklı, önlüğü kanlı biri çıktı geldi. Daha peder hiçbir şey söylemeden, masanın çekmecesinden bir kâğıt çıkardı, kargacık burgacık bir şeyler yazdı. Sonra bir şeyi yaladı yaladı, bastı kâğıdın üzerine. Sonradan öğrendim, meğer yaladığı şey mühürmüş...

İlkokul bitti, ortaokula kaydolul-

yoruz, bu kez yine pederle yollara düştük:

— Nereye baba?
— İkametgâh ilmühaberi çıkartmaya!

Bu defa mahalle aralarına daldık. Tüm mahalle çocuklarının «Sümlük-lü Bakkal» deyip de hiç alışveriş etmediği Mırmır Memed'in dükkânına girmedik mi? Mırmır Memed, bir anda gözlerimde büyüdü, büyüdü, babamı geçti... Artık, yalanan şeyin ne olduğunu biliyordum. Mırmır Memed'in sümlüklü mühürü sayesinde çok şükür ortakola kaydolduk.

Lise çağım gelince, daha okul idaresi ilmühaber falan istemeden, ben gerekeni yapıp, ilmühaberimi hazırladım. Bu mahallenin mühür yalayıcısı da, bir tenekeciydi...

— Sen öğrencisin, iki buçuk lira yeter! dedi.

Lise bitti, üniversiteye gideceğiz, harç pulu derken, memurun biri çıkıp da ikametgâh ilmühaberi demesin mi? Tel çektim pedere:

— Bu yıl âdet çıkmış, amman baba, bir ikametgâh ilmühaberi telle!

Bir mektup geldi, içinde de iki tane ilmühaber, bir de kızma mektubu:

— Ulan dangalak, ilmühaber tel-lenmez, postalanır!

Allahtan olmuş, peder ilmühaberî iki tane yollamış, yurda kaydolmak için ikametgâh ilmühaberi istenince, sigara paketi gibi hemen uzatı-verdim memura:

— Buyrun beyim!
Adamdan bir okkalı aferin aldık.

— Medeni insan böyle olmalı, dedi, cebinde iki fotoğrafı, pulu, iyi hal kâğıdı, ikametgâh ilmühaberi ve bir de beyaz kâğıt...

Pedere hemen bir tel çektim:

— Babacığım, eldeki ilmühaberler bitti, ne olur ne olmaz, acele tarafından bir kaç tane daha ilmühaber gönder!

Bir mektup, içinden de dört tane ikametgâh ilmühaberi çıktı. Tabii, bir de kızma mektubu:

— Ulan avanak, ne diye telgrafta çok kelime yazar, çok para verisin? Yazaydın o şeyden diye, şipşak an-lardım ben!

Burs için başvurum:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Kömür ordinosu için başvurum:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Son yerde bizim yedekteki ilmü-

haberler işe yaramayınca, pedere yazdım:

— Sevgili babacığım, artık benim doğduğum yerin ilmühaberleri burada geçmez oldu, boşuna her mektubun içinde iki tane, üç tane yollama!

Bu kez, oturduğum şehrin, oturduğum mahallenin muhtarını buldum. Tütüncüyüm...

— Aman bey amca ilmühaber, dedim.

Öğrenci olduğum için beş kâğıt aldı.

— Şunun çifti yedibuçuk olsa, dedim.

— Sermayeden zarar ederiz evlât, dedi.

Günler geçti, bir otomobil ehliyeti alacak oldum:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler. Bizim tütüncü sermayeyi kediye yüklediği için, onu ancak sebze halinde yakalayabildim:

— Aman dayı, ikametgâh ilmühaberi, dedim.

— Evlât zam var, yedibuçuk lira, dedi.

— Şunun çiftine on lira versek?

— Sermayeyi kediye yükleriz evlât!

Bir yıl boş gezmeyip, çalışalım dedik. Torpil morpil, bankanın birinde iş bulduk:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Rapor için hastaneyi koştum:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

O ara memleketle gittim. Allah rahmet eylesin, pederi keybettik, defnedeceğiz:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Pederin yetim aylığını üzerimize yıktırılma dedik:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

O sırada seçimler oluyordu. Bizi

adamdandan saymayıp, kütüğe yazma-

mışlar; devlete karşı görevimizi ye-

rine getirelim dedik:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Araya ufak tefek miras işleri gir-di, nereye gittiysek:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Okulu bitirdik, bir iş tutalım de-dik:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Allah bin bin bereket versin, işler iyi gitti, yazıhaneye bir telefon a-lalım dedik:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Otomobilin faturasıyla birlikte, ne olur ne olmaz diye, bir de ikamet-gâh ilmühaberi aldım gittim trafi-ğe:

— Hazır mı ilmühaberiniz? dediler.

Ve de bozuldular ikametgâh ilmühaberinin hazır oluşuna. Öyle ya, ilmühaber hazır olunca, vatan-daşa nasıl, bugün git yarın gel, de-nir?

— Evlenelim, dedik:

— İki tane ikametgâh ilmühabe-ri, dediler.

Nişanlımı çok sevdiğimden, ne o-lur ne olmaz, işler geri kalmasın di-ye, ikişer tane ikametgâh ilmühabe-ri çıkarttım.

Evlendik, çocuğumuz oldu:

— İkametgâh ilmühaberi, dediler.

Artık insan yaşlanınca çekemiyor böyle şeyleri. Çocuğun ilmühaberini alırken:

— Bre nalbant dayı, sen beni ta-nır mısın? dedim.

— Tanımam, dedi.

— Kim olduğumu bilir mısın?

— Ben akşam yediğimi bile bil-mem, dedi.

— Pekiyi, çocuğumu hiç gördün mü?

— Evli olduğumu bile bilmem, de-di.

— Pekiyi, Dutlu Sokağı bilir mi-sin?

— Bu sokak bizim mahallede mi? diye sordu.

— İlahî dayı, beni tanımazsın, so-kağımızı bilmezsin, çocuğumu gör-medim, evin numarasından haberin yok, neden yalar basarsın mühürü?

— Basarım evlât!

— Ama senin yaptığın şey sahte-kârlık olmuyor mu?

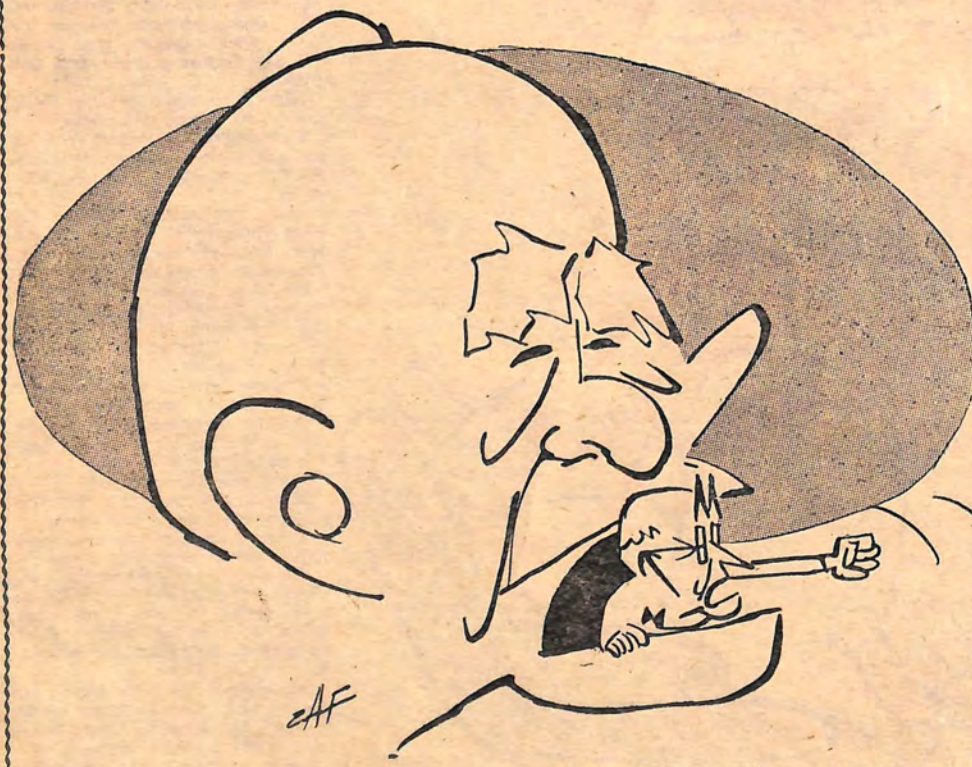
— Evlât, bana bas demişler, ben onu bunu bilmem basarım. Muhta-rın bir numaralı görevi basmaktır, ister tanısın, ister tanımasın. Sen beni muhtar bilip dükkânıma kadar geldin ya!...

Eh, önümüzde daha ilmühaberlik işler pek çok... Daha çocuğun orta-okulu var, lisesi var, üniversitesi var...

Ama ben vasiyet ettim karıma:

— Karıcığım, ben ölünce ne olur kefenimin içine bir tane ikametgâh ilmühaberi koy! dedim. Kuvvetle tahmin ediyorum ki, bu kâğıt ol-maksızın insanı öteki dünyada ne cennete sokarlar, ne de cehenne-me...

Turhan Feyzioğlu, «İnönü ağız değiştirdi» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

GÖZ UCUYLA OLAYLAR

Böyleyken böyle !..

HARAÇ, MEZAT!

GAZETELERİN arka sayfaları Sandalbedeste- ni'ne döndü. Futbolcularımız alınıyor, satılıyor. Kimi kendi kendisini satışa çıkarıyor, kimisini kulüpleri ucuz pahalı elden çıkarmaya çalışıyor. Fevzi satışını istemiş resmen!... Nedim müş- teri arıyormuş!... Yaşar çıkış satışa!... Tam yedi buçuk milyona gitmiş Brezilya'nın ünlü Pele'si!... Bizim Ercan'a da Fiorentina talipmiş!...

Açıktan açığa hep sporcular mı satılır böyle? Ya bir partiden bir partiye salla yemeni yapan po- litikacılar, dalkavuklukları develeri güldüren kalem erbabı... Bunlar neden görünmüyorlar transfer pa- zarlarının satış listelerinde?

Demek insanın göz göre kendisini satışa çık- arabilmesi için bir sporcu kadar centilmen, bir fut- bolcu kadar gözü pek, bir genç kadar güçlü olması gerekiyor! Bakıyoruz, yüzbin, beşyüz bin pey süre- nin üzerinde kalmaktan hiçbir korkumuyor futbol- cularımızın. Genç olmak, güçlü, yürekli olmak, ken- dine güvenmek ne güzel...

Oysa kapı kapı kulis yapan politika bezirgânla- rı, kendileri gibi ciğerleri beş para etmez politika kodamanlarının kapılarını aşındırıp durmaktalar yi- ne, tam bugünlerde... Seçim listelerinin üst kade- melerinde yer alabilmek için nelere, ne cambazlık- lara başvuruyorlar... Seçim sonrası ceplerine gire- cek paraya karşılık yatırım yapan yapana! Kimisi arttırmalarla gidiyor, kimisi eksiltmelerle... Ama bir sporcu yürekliliği ile açıktan açığa değil de sin- si sinisi...

Şu Millî Korunma Kanununun etiket koyma zo- runluğu yeniden çıksa da herkesin yakasına çengel- li iğnelerle tutturulsa değer! Anlayıverssek kendile- rine binlerce lira paha biçmeye kalkışan gemi as- lanlarının kaç para ettiklerini, bir bakışta!...

Yaaaa işte böyle !..

KİM GÖRÜR?

Mete Akyol sıcaklarda u- zun yazılar yazmaktan bu- nalmış olacak ki işi parça- cılığa dökmüş! Bir fıkra- cığında, Avustralya'daki naylon mayolardan söz e- derek:

«Giyen hanımların sade- ce açıkta kalan kısımları değil, mayonun altında ka- lan kısımları da yanıyor- muş!» diyor. Yazısının başlığı da: «Yanamı Allah Görür!»

Böyle mayo olduktan sonra yalnız Allah değil, e- bemin kördü de görür!

KAZA BU

Bir trafik kazası: Altı ö- lü, oniki ağır yaralı.

Yazın mı çok trafik ka- zası olur, kışın mı diye sormayın! Bu kazaların ne

Aktüel olaylar serisi : 2 — TRANSFER OLAYI !

yazı bellidir memleketi- mizde, ne kışı... Ne gece- si bellidir, ne gündüzü.

Bir uçağın hostesi, şö- le konuşmuş uçak inişe geçerken:

«Sayın yolcularımız! Yol- culuğunuz burada bitiyor. Bundan sonra karayolu ile yolculuğunuzu sürdüreceğ- siniz. Hayatınız söz konu-

su, aman dikkatli olun!»

Bu memleket olsa olsa Türkiye'dir. Uçağın teker- lekleri piste değil de ka- ra yolculuğu başladı mı, tehlike de başlar çünkü!

GÖZDEN KULAKTAN...

İnönü:

«Sizi hiç göremiyorum!» demiş Nazmiye Demirel'e.

Ondan da şu karşılığı al- mış:

«Hiç kimse birbirini gö- remiyor Paşam, son birbu- çuk aydır!»

Doğru! Son birbuçuk ay- dır tozdan dumandan göz- gözü görmüyor!

RAFADAN LAFLAR

«Meselelerin haline beş yıl önce başlansaydı, is- tanbul bugün ne yolsuz, ne susuz olurdu.»

ATABEY
(İst. Bl. Başkam)

Ne de zatı âlilerinize yapacak bir iş kalırdı...

«Üniversite ve işçi tassa- rısı, AP. iktidarının temi- natı altındadır.»

ÖZTÜRK

(Hükümet sözcüsü)

Tevekkel değil bir türlü çıkamıyor! Tasarı dediği-

nin canı ne ki? Pehlivan yapıp AP. bir elense çek- ti, bir kafakol kapı, tassa- rıyı yere vurup kendi de üstüne yattı!

«Rüzgârı eken de CHP, fırtınadan şikâyet eden de...»

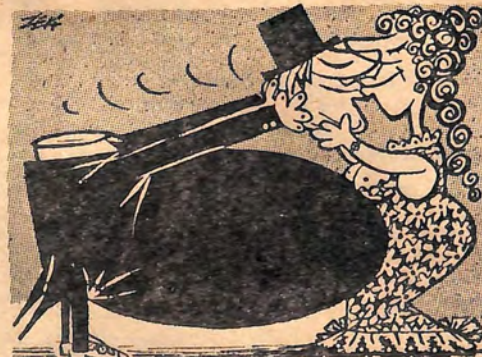
FEYZİOĞLU (GP)

İşin kötü tarafı, havanın bozmasıyla paniğe GP. ka- pıldı, kendini denize atan Coşkun Kırca, AP'liler ta- rafından kurtarıldı!

«Tren kalkmış, biz son vagona yetişmek için ko- şuyoruz.»

DEMİREL

İsterseniz durup mola verelim biraz. Zira vücut ağır, mevsim yaz... Zaten dizlerde derman az... Ter- leriz, cereyanda dururuz; hastalanır yollarda kalırız. Kaçırduğumuz ilk tren değil ki bu... Oturur şöyle bir

«Aşk, aşk... Sen her şeye kâdirsin!»

sohbete dalarız, bir sonra- ki trenin ardından yine tabanları yağlarız!

«İktidara insaf niyaz e- deriz.»

Âmin!

«Bizim, siyasi oyunlara aklımız ermez.»

İNÖNÜ

TUNÇ

(Türk-İş Genel Sek.) Kimin aklı eriyor bira- der? Aklınız erseydi şayet, adaylık için partilerden ge- lirdi davet üstüne davet!

«Halk, iktidarı sözleri- ne iltifat etmeyecektir. Se- çimlerde yedek kuvvet YTP'dir.»

BANGUOĞLU (YTP) Millete hemen müjdelen- mesi gerek. Pek çok şeyin karaborsaya düştüğü şu günlerde, iktidara yedek parça bulundu demek!

«Turistik tarifeli müesse- seleri kontrol etmek, bir cesaret meselesi haline gelmiştir. İşminin başında turistik yazılı müesseseleri kontrola giden memurları- mız hakaret görmekte, ko- vılmakta, hattâ dövülmek- tedir!»

OGULTÜRK

(İst. Bl. Bş. Y.)

Desenize kontrola gide- nin de, yemek yemeye gi- renin de başına gelen ay- nı... Kendimizden geçtik, bunların şerrinden zabıta- mızı kurtarsak bari.

YORUM

Bazı çevrelere göre Fransa'nın yeni başkanı Pompidou'nun liberasyon durumunu ayarlaması Av- rupa'nın ortak pazardaki garantisini sağlayacak ted- bir gibi düşünülmektedir.

Bana kalırsa Nermin ha- rımın Vildan beyden ay- rılması düpedüz kocasının ihmalinden gelmektedir şekerim... Bilhassa kadın- ları ihmal etmek çok hatâ- lıdır... Nermin'in o genç mimarla yaşamasını anor- mal kabul etmemek lâ- zım... Bir bonbon daha a- lır mısınız?...

Seçimlere kadar bize zo- raki metodlarla bazı ka- nunları kabul ettirmeye kalkmalarının sebebi, mu- halefetin seçimlerde bizi yıpratma politikasına yo- ruyoruz... Tedbirlerimizi aldık demelerinin de mut- laka gizli bir maksada ma- tuf olması icap eder...

O kızın beni ekmesinin bence tek sebebi şudur a- ga: Beni çayda şüle ile dans ederken gördü... Ta- mam mı?... Bozuldu, gel- medi... Aklı sıra klark çe- kiyor haspa!...

Bence 7.35 arabası daha Karaköy'e varmamıştır... Trafik bu saatlerde çok sıkışık olduğundan yolda

kalmıştır... Her halde ya- rım saatten önce gelmez... En iyisi biz yürüyelim...

Benim bu hususta fik- rimi sorarsanız, ihraç etti- ğimiz ürünlerin içine sı- ra üzümlü karıştırılmaz yüzünden ecnebi firma bi- mal kabul etmemek lâ- zım... Zaten Necati bey de bu hususta benim fikrim- de olduğunu zannedersen- açıklayacaktır...

Bence havaların böyle sı- cak gitmesi atom atmala- rından olacak... Bu mev- simde 35 derece hararet- nerde görülmüş?... Ayrıca güneşteki lekelerin de a- tomlardan ileri geldiğine bahse girerim...

Bana sorarsan, kızın böyle gizli gizli ağlama- sında bir şey var bey... Mutlaka o berberin çıra- ğıyla başından bir şeyler geçti...

Bana kalırsa bu husus- ta bir yorum yapmamak ve beklemek lâzım... Hak- kınız var...

Suavi SUALP

AYDA HAYAT VAR MI?

NACİ SADULLAH

9 ÇİNDE birçok milletlerden insanlar bulunan bir toplanmada, benim başığa aldığım soru ortaya atılmış...

Bir İspanyol:

«Yok!...» deyince, sormuşlar:

«Nerden anladın?...»

İspanyol, otuz yıldan beri korkunç bir faşizm diktatöryası altında inleyen biçare memleketini hatırlayıp içini çekerek:

«Hiç, demiş, Ay'da hayat olsaydı, bizimkiler İspanya'da bir dakika dururlar mıydı?»

Bir Fransız söze karışarak:

«Ben de aynı kanıdayım, demiş, Ay'da hayat olamaz!...»

Ona da sormuşlar:

«Nerden hükmettin?»

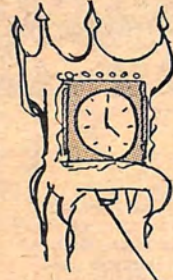
Memleketinin, bütün dünyayı fetheden özelliklerine ve güzelliklerine son derece güvenen Fransız, gösünü gere gere:

«Olamaz, demiş, zira Ay'da hayat olsaydı, Paris'e oradan da turistler yağardı!...»

Bir İngiliz Fransız'a hak vermiş:

«Doğru söylüyorsunuz!»

İngiliz'in de üstüne varmışlar:

Yazısız

«Siz nerden anladınız Ay'da hayat olmadığını?...»

İngiliz, emperyalist bir devlete mensup bulunmanın gururuyla kabara kabara cevap vermiş:

«Ay'da hayat olsaydı, bizim orada da sömürgeci bulunmaz mıydı?...»

Bir Alman hemen atılmış:
«Ay'da hayat olmadığına dair benim de sağlam bir belgem var?...»

Kendisine:

«Nedir?» diye sorulunca, militarist bir milletin mensubu olarak, kesin bir inanışla cevap vermiş:

«Eğer Ay'da hayat olsaydı, bizimle oradakiler arasında bir harp çıkmamış olabilir miydi?...»

Bir Japon, Ay'da hayat olmadığını iddia edenlerde hemfikir bulunduğunu söyleyince, ona da sormuşlar:

«Ya sen neye dayanarak bu kaniya vardın?»

Japon, dydaklarından hiç ek-silmeyen o sevimli gülümseyişi ile:

«Canım, demiş, eğer Ay'da hayat olsaydı, bizim orada, en az birkaç tane oyuncakçı mağazamız bulunmaz mıydı?...»

Bir Amerikan, NATO gibi gürleyen bir sesle, bu tartışmayı kapatmak istemiş:

«A, efendim, sözü boşu boşuna uzatıp duruyorsunuz! Ay'da hayat olmadığı besbelli! Zira şimdiye kadar oradan hiç kimse,

bizden kredi istemeye gelmedi!...»

Bir Yunanlıya:

«Ne dersin? demişler, Amerikalı haklı mı?»

Yunanlı dudak bükerek:

«Amerikalı haklı olmuş, haksız olmuş bana ne?» demiş ve ilâve etmiş:

«Ay'da hayat olup olmadığı bizi zerre kadar ilgilendirmez. Ama Yunanistan'ı sorarsanız, size yetkiyle cevap verebilirim. Zira, Ay'ı bilmem ama, şu «Cunta»nın ortaya çıkışından beri Yunanistan'da hayat kalmadı!...»

O zaman bakmışlar ki, koca mecliste, Ay'da hayat olup olmadığı hakkında düşüncesini açıklamamış olan bir tek kişi kalmış.

Ona, hangi millettten olduğunu sormuşlar:

«Türk'üm!...» demiş.

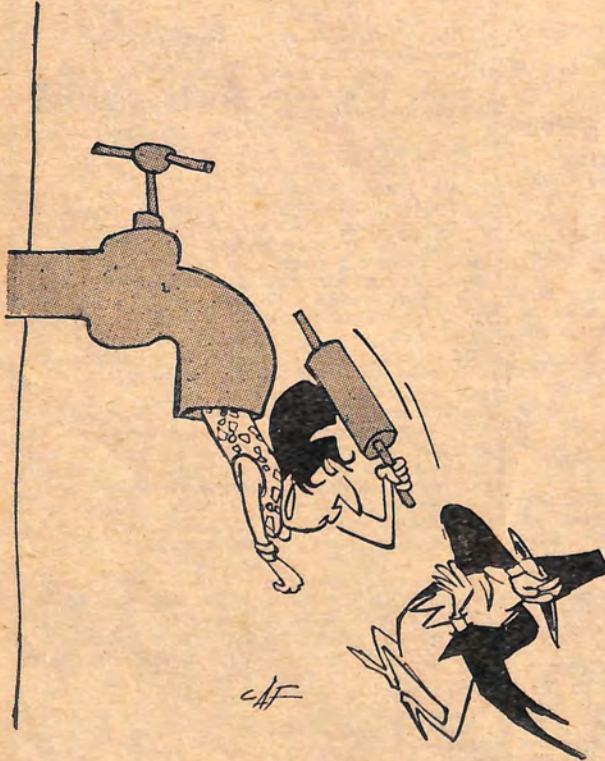
«Canım, demişler, sen de düşündüğünü söylesene? Sence Ay'da hayat var mı, yok mu?...»

Bizimki:

«Ayol, demiş, Ay'da hayat olsaydı, biz onlara çoktan borçlanmış bulunmaz mıydık?...»

Naci Sadullah DANİŞ

Kadınlar, susuzluğu protesto etti. — Gazeteler —

Yazısız

SEÇİM TAŞLAMALARI

BÖLÜKBAŞI

Nâdide bir fidandı güzelim Bölükbaşı
Ömrü hayatında her saksı ona dar geldi
İktidar özlemiyle aktı gözünün yaşı
Geçmedi iktidara, bunca iktidar geldi...

BU MU YDU?

Vatandaşa yıllarca hep masal okudular
Şu tersliğe bakınız: Kendileri uyudu
Oyları cebe atıp menfaat dokudular
Millete vâdedilen demokrasi bu muydu?

Şiyami ÖZEL

ayna

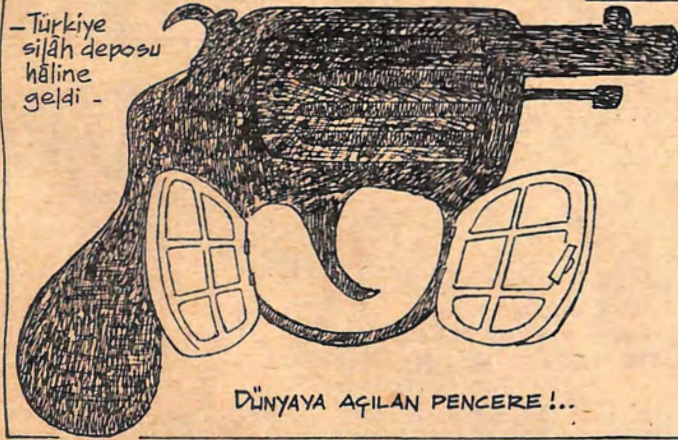
Semih Balcıoğlu

—İnönü:
"İktidar hazırlığı
içindeyiz,"
dedi—

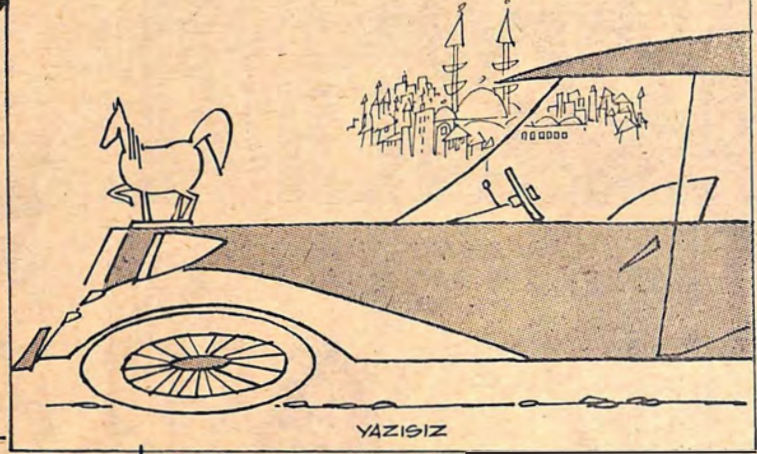
—YİNE RAFTA KALDI PAŞAM !..

—Türkiye
silâh deposu
hâline
geldi—

DÜNYAYA AÇILAN PENCERE !..

—A.P. seçim masrafı için S. DEMİREL'in otomobilini sattı..—

YAZISIZ

—Baba olan GÜLEK
C.H.P.'ye girmek
istiyor—

YENİDEN DOĞUŞ !..

Ankara

AKBABA BİTLİSTE

Akbaba'nın gagası Ankara'ya saplanık. Halbuki göyünde, Anadolulu ha tutuyor, ha tutuyor, iyi çeken bacalar gibi!

Nihayet vardı Bitlis'e... Bakalım ne gördü orada...

O zamana kadar Bitlis'ten ne bilirdi Akbaba? Bir kaç milletvekili bilirdi... Bir kaç üniversite talebesi bilirdi, yüzü hiç gülmez bir Bakan bilirdi: Refet Sezgin!

Yüzü çok güller bir başka Bakan bilirdi: Cihat Bilgehan!

Bir de Bitlis'lilerin çok tuttuğu, Atatürk Bulvarı'nda muazzam bir han dikmiş, sabahları akşama kadar övündükleri Şemsi Nermutlu'yu bilirdi... O kadar!

«Batmanla pabuçları»

«Dam süpürme işleri»

«Alaca karga kuşları...»

Yaz olduğu için kimsenin ayağında batmanla pabuç yoktu. Yine yaz olduğu için kimsecikler de dam süpürmüyordu...

Damlar dümdüz Bitlis'te. Üzerlerine karlar yığılmış kışın... Su döksen patinuar olurmuş bacılar da ha süptürürler, ha süptürürlermiş damlarını!

Şehrin içi dört mahalle, birbirinden ayrışık, inişli çıkışlı, birbirlerine toslayan ırmak kollarına göre kurulmuş...

Şimdi dostum Cevdet Geboloğlu'nun (Bitlis milletvekili), o hoplamalı zıplamalı yürüyüşünün sebebini anlıyorum. Yolsuz, izsiz bir çocukluk geçirmiş taşların üzerinde seke seke... Refet Sezgin'in de acul ve ötüne bodoslayarak yol alması da geldi gözümün önüne: Mahalleler birbirinden uzak. Her halde biri-

ne yetişmek için gençliğinde böyle selâmsız sabahsız yürümüş Refet Sezgin... Ama «Kurt ne bilir katır bahadır»... Bu da bir Doğu atasözü...

Şimdi yollar bağlıyor Bitlis'i her tarafa... En güzeli Diyarbakır yönünden gelmek, dere boyunca salkım söğütlere sürtünerek arabanız...

Delikli taş size geçit veriyor ve varıyorsunuz şehre...

Taşı oymuşlar yolu açabilmek için...

BİTLİSİN YEMEKLERİ:

«Nâmerde muhtaç olmak» istemeyen bir uyanık bölgenin yemekleri... Bulgur saltası hüküm sürüyor, her derde devâ bulgur...

Bir şakalog diye yemekleri var. Şakalog... şaka gibi bir şey...

Kışın sebzeleri olmadığı için hıyar kabuklarını kurutup saklıyorlar... Kışın suya salınca hıyar kabukları canlanıyor, ve Bitlis'inin sebze ihtiyacını temin ediyor! O kadar az'a razı ki, Bitlis'te kalan Bitlis'li... O gurbetli Bitlis'lilerdir azla yetinmeyen...

Şakalog!...

BİTLİSLİLER:

Hayatın çetin olduğu bölgelerin halkı zeki olur, kendilerini övdükleri kadar zeki olmasalar bile...

Vefalı mı? Hımm! Doğa onlara karşı o kadar vefasız ki... Doğadan ister istemez örnek alıyor

Bira sıkıntısı çekiliyor. — Gazeteler —

— Kuruttun memleketi!..

— Kuruttun memleketi!..

Mektubu

insan... Şakacı oluyorklar, kendileriyle alay etmesini biliyorlar, Refet Sezgin hariç.

Kadınlar, hele yaşlı kuşağınkiler, son derece sabırlı, vefalı, çilekeş, ve güleç oluyorklar üstelik...

Sıcak bir konukseverlikleri var, saltanatı, yakınlıkları...

SEÇİM AREFESİNDE BİTLİS:

Hımm!... Burada da hava ateşlenmiş... Küçük yer olduğu için rekabetler daha pençe pençeye... Bütün Bitlis iktidar partisinden, özerlerini adaylıyanların dövüşünü seyretmeye hazırlanmış. Öbür partiler pek ağır çekmiyor.

İki başpehlivan Cevdet Geboloğlu'yla, Zeynel Abidin.

Biri doktor, ikincisi şih oğlu... Üstelik böyle böyle şih oğlu değil. DP. milletvekillerinden Şih Selâhattin İnan'ın oğlu...

Şih Selâhattin... (Hani iktidarlara keklik kavurması hediye eden eskiden, tenekte tenekte...)

Bitlis'lilere sordum, güreş nasıl bitecek diye...

Güldüler:

«— Teşkilâtta Geboloğlu ağır basıyor» dediler... «Teşkilât dışı öbürü...»

Şihlar... Çoktan yerleşmiş Bitlis'e. Yaz gelmişler... Yolsuzluktan kışın göçmemişler... Ve kalmışlar, ve hayatımızın içine girmişler...

«— Sizce hangisi kazanır?...» Gözler göğe kalktı, «Tanrının işlerini kim bilir?» dercesine...

Sessiz geldim. Sessiz terkettim Bitlis'i... Bir daha gelirim, daha uzun kalacağım bu vâdide...

«Batmanla pabuçları»

«Dam süpürme işleri»

«Alaca karga kuşları»

olan vatandaşlarımızın bölgesinde!

Nimet ARZIK

PAZARTESİ

Biraz daha...

Gazeteyi elinize alıyorsunuz, bilim adamlarından birinin açıklaması: «Dünyada ilk füze denemesi 2500 yıl önce yapılmış.» Eh, olur mu olur. Çeviriyorsunuz sayfayı, bir açıklama daha: «Dünyada ilk madeni para 2500 yıl önce basılmış.»

Bunu da geç Sayfayı çeviriyorsunuz, bir açıklama daha çıkıyor karınıza: «Dünyada ilk grev 2500 yıl önce yapılmış.» Rastlantı dediğin bu kadar olur hanı. Haberlere göz gezdirirken bakıyorsunuz açıklamaların en önemlisi: «Dünyada ilk atom bombası 2500 yıl önce patlatılmış!»

Kuzum oldu olacak araştırmalara devam edin biraz daha. Eğer Orta Doğu sorunu, Kıbrıs sorunu, öğrenci hareketleri falan da varsa, 2500 yıldanberi yerinde sayıyor demektir dünya!

SALI

Çekmeyen de var

İnşaatçılara göre, piyasa pik darlığı çekiyor, çimento darlığı çekiyor,

demir darlığı çekiyor.

Kabızmalara göre, piyasa meyve ve sebze darlığı çekiyor. Maliye Bakanlığına göre, Hazine para darlığı çekiyor.

Bakkallara göre, piyasa kesme şeker darlığı çekiyor, pirinç darlığı çekiyor.

Hani bunca darlığa bakarak, milletin topyekün sıkıntı içinde yüzdüğünü düşünmek haksızlık olur.

«Taban» dediğimiz bir sınıf var ki, bir eli yağda, bir eli balda... Derdi zoru ne mal, ne para... Her şeyden umudunu kesmiş garip, düşünüyor kara kara!

ÇARŞAMBA

Nelerini gördük

Ziftler üzerinde uyuyakalan Brezilyalı bir yol işçisiyle ilgili habere şu başlığı koymuş gazeteler: «Asfaltta yattı, heykel olup kalktı!»

Şimdiye kadar buna benzer olayları çok görüp, duyduğumuz için yadırgamadık doğrusu.

Rastgele bir vatandaş olarak yapıp, parlamenter olarak kalkanları mı görmedik?... Meteliksiz yatıp, milyoner kalkanları mı görmedik? Kinle pusuya yatıp, kaatil olarak kalkanları mı görmedik?

İnsan yatmasını ve yatacağı yeri seçmesini bildi mi, nasıl olsa bir şeyler olur. Fakat tutar zifte yatarsa, elbet heykel olur kalır!

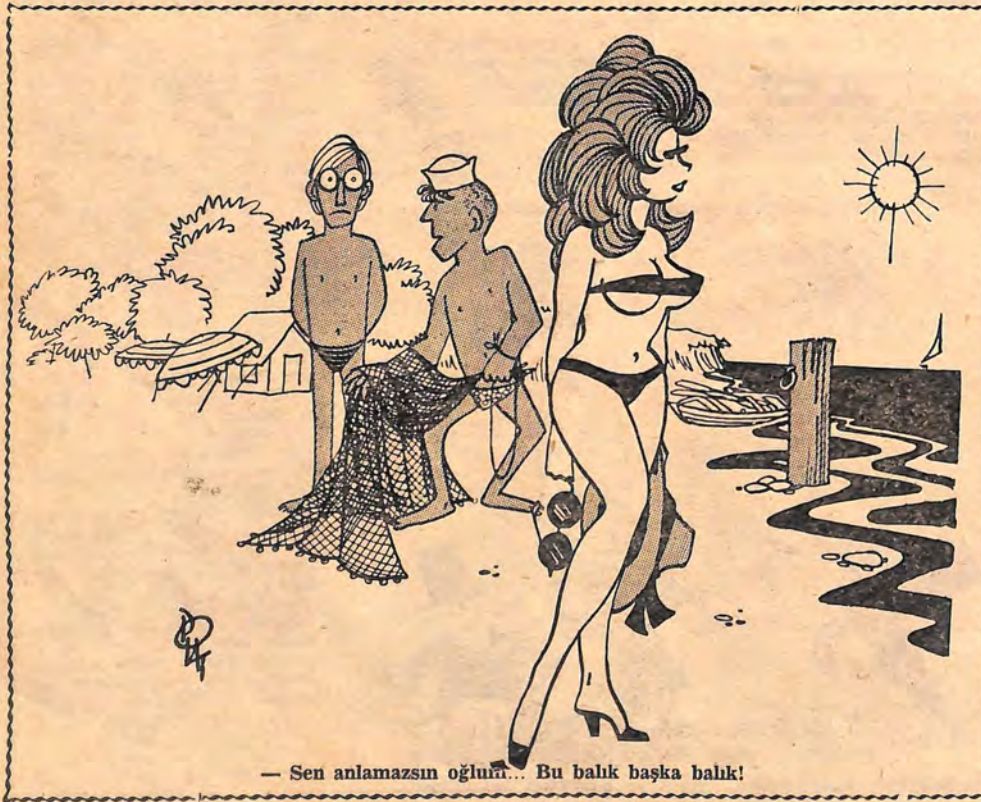
Yatmasını bilmek de sadece bize has bir şey galiba.

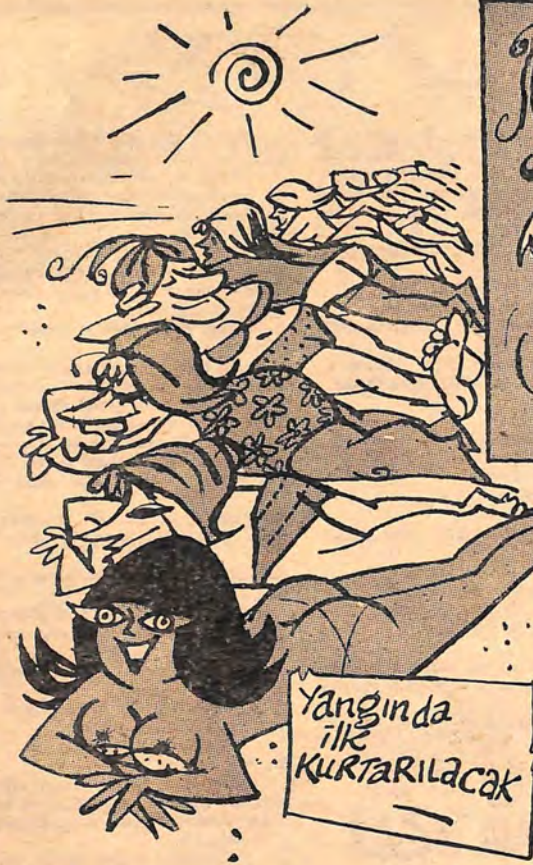
PERŞEMBE

Kalacak ama...

İETT. Genel Müdürü müjdeliyor: «İstanbul, yakında karanlıkta kalacak!»

Yok efendim Etibank elektrik vermiyormuş da, yok efendim İETT nin Etibank'a borcu varmış da...

Meselenin hikâye faslına boşverin siz. Dâva ne alacak, ne verecek dâvası... Biraz yağmur sepelemesine bakar İstanbul'un karanlıkta kalması!

CUMA

Bu da bir buluş

Üç tarafı denizle çevrili olduğu halde balığa hasret yaşadığımız şu ülkede buyrun bir yenilik size: «Hamsi balığı sanayide kullanılıyor!»

Hep yabancıların dümen suyunda gidecek değiliz a. Onlar, yosundan ekmek yapmayı tasarlıyorlarsa, biz ekmeği süpürge çöpünden, hamam böceğinden yapıyoruz. Onlar çöpten enerji elde etmeye çalışırken, biz bütün enerjimizle çöptü sokaklara atıyoruz. Onlar petrolden et yapmaya uğraşırken, biz eti sanayide kullanıyoruz.

Bakalım hangimiz pes edeceğiz sonunda. Yenmiyecek şeylerden gıda maddesi elde etmeye bakan yabancılar mı, yoksa gıda maddelerini yenmeyecek hale getirmeye çalışan bizler mi?

CUMARTESİ

Anlayamadık

Ay yolculuğuna hazırlanan iki astronotun giyecekleri elbisenin değeri tam bir milyon lira olacaktı.

Yâni bir kişinin sadece giyecek tutarı beşyüz bin lira.

Biliyoruz bilgisizliğimize verecekler ama, soruyoruz işte: Kuzum ne işiniz var fezada? Ay'a mı inmeyi deniyorsunuz, defile mi veriyorsunuz?

PAZAR

Belliydi

İşte bir ilginç açıklama daha: Maymunlar, çeneleri müsait olmadığı için konuşamıyorlar.

Benzerliğe rağmen, maymun ile insan arasında önemli ayrımlar olduğu belliydi zaten.

Demek çeneleri müsait olsa, konuşacaklar.

Yumrukları müsait olsa, hiç uğruna birbirleriyle vuruşacaklar.

Ahlâkları müsait olsa hileli yollardan kazanç sağlayıp, suç ortaklarıyla kırışacaklar.

Akılları müsait olsa, sahtekârlık olaylarına karışacaklar. Sözüün kıyası bayağı insanlaşacaklar.

Eğer hâlâ maymun kalmakta direnmiyorlarsa ne işsizlik kaygusundan,

ne açlık korkusundan... Karakterlerinin, insanlaşmaya müsait olmamasından!..

Yakında

İstanbul'un çöpleri, müzikli arabalarla toplanacakmış.

Birader müzikli arabadan geçtik, klâksunu olmayanına da razıyız. Önce şu çöpleri toplayın siz, şerefini ze konser de veririz biz!

GÖZLER, insanda en ilgiyi çeken bir organımızdır. Yaşamak gözlerle başlar, gözlerle biter. Yeni doğan bir çocuk hayata gözlerini açar ve açar açmaz da yaşama sevinciyle bir çığlık atar. Ölecek olan kişi de son bir defa şöyle bir bakar etrafına ve gözlerini hayata yumuvarır, kimilerinin gözü açık gider. Bu gözü açık gitmek deyimi halk arasında çok kullanılır ve meramaına eremeden, arzusuna kavuşmadan gitmek yani ölmek yerine geçer. Böyle bir türkü hatırlıyorum:

«Uzun olur gemilerin direği
Yanık olur aşkların yüreği
Ne sen gelin oldun ne ben güveyi
Onun için açık gider gözlerim.»

Göz konusunda halk deyimleri pek çoktur. Sözgelisi, «Ben adamı gözünden tanırım» derler, adam sarrafı geçinler. «Göz gördü, gönül sevdi, benim ne günahım var?» der, âşıklar kendisini suçlamak isteyenlere. Sevdiklerine «Gözümün nuru, gözbebeğim, iki gözüm» diye seslenirler sevenler. Çok sevilenler «Gözde», gözümde değerini kaybedenler ise gözden düşmüşlerdir... Birisine güvenemediğimizi belirtmek için «Gözüm tutmuyor onu» deriz, bizi kimsenin aldatamayacağını anlatmak, övünmek istersek «Bende o göz var mı?» diye böbürleniriz. Ama ya kazara aldatılırsak «Ben böyle olacak adam değildim ya göze geldim, nazar değdi» der ve sanki bizde hiç suç yokmuş gibi çevremizde suçu üzerine yıkabileceğimiz göz gözlü, uğursuz, netameli birisini ararız...

Bir insan görülebilecek şeyleri göremezse böylelerine «Bakar kör» adını verir ya da «Gözünü basiret bağlamış» deriz, bunların her hareketleri gözümüze batmaya başlar, davranışlarına önce şöyle bir göz atarken sonradan gözükülük kesiliriz...

Birisini çok özlemiş ve onu uzun zaman danberi beklemişsek, gözlerimiz yollarda kalır, dörtgözüle yolunu gözleriz. Çapkınlar gördükleri güzel kızlara göz ederler ya da göz kırparlar, beceriksizler her işi yüzlerine gözlerine buluştururlar. İşveli güzeller göz süzerler, erkekleri gözden geçirir, işlerine yarar bulduklarıyla gözüme gelmeye, onların gözlerinin içine bakmaya ve gözlerinden gönülleri ne akmaya çalışırlar. Cinsî bakımdan aç kişiler nerde bir güzel kız görseler gözleriyle yerler, tok olanlar, yaşlılar ise göz ucuyla şöyle bir bakmakla yetinirler. Kimi kişiler o kadar gözü açıktır ki, daha gözü açılmamış saf kişilerin gözlerinden sürmeyi bile çalarlar, onları korkutmak için «Gözdağı» verirler, hiçbir şeyden çekinmezler ve gözlerini budaktan sakınmazlar ve göz koydukları yere ulaşmak için her şeyi yaparlar.

Erkek çocukları gözü açık, açık göz olmak zorundadırlar şu hayat denizinde boğulmamak için ve de askere gidince jandarmalık yapmak için!... Oysa kız çocukları, özellikle evlenme çağlarında «Gözü açılmamış» olarak reklam edilirler, hayırlı bir kismet bulma açısından. Anneler kızlarına «Evlenceye kadar gözünü, gönülünü kimseye açma, evlendikten sonra istediğini yaparsın, sakın bu dediklerimden şaşma» diye öğüt verirler. Bu yüzden hevesleri kursağında kalan genç kızlar, evlendikten sonra gözleriyle birlikte ağızlarını da açarlar ve «Gözü dışarda» olurlar. Önce uysalık gösterip «Gözünün üstünde kaşın var» demeyenler, evlendikten beş, on yıl sonra kocalarına «Şimdi gözünü patlatırmın herif» diye tehditler savururlar. Derken erkek de başlar bağırma-ya, göz gözü görmez olur artık...

Kimilerinin her yerde gözü kulağı vardır, her şeyden haberleri olur. Kimi göz koyar bir başkasının malına, ırzına. Kimi gözü kapalı atılır tehlikelere. Kimi yapılan iyiliklere «Kedi gibi gözünü kapar». Kimi göz oymaya çalışır, kimi bir göz ev ister. Kiminin gözü açtır, yükseklerdedir gözü, kat kat apartman diker de yine kıkmaz, usanmaz. «Gözünü toprak doyursun» der halkımız böyleleri için. Hırslı kişilere ayrıca «Horoz ölü, gözü çöplükte kalır» diyerek kızarız. Yoksulların gözü kalır zenginliklere. Onun için, sözgelisi güzel bir yemek yapan ev kadını, bunu ya-

parken gören komşularına biraz tattırır ya da bir tabak evlerine gönderir «Göz hakkı» diyerek. Ünlü kişiler herkesin gözlerini üstlerine çekerler. Ayırıkların unutmayı arttırdığını belirtmek için «Gözden uzak, gönülden ırak» deyimini kullanırız.

Gönül gözümüzü şarkılar, türküler açar. Söz gelişi bir güzele:
«O güzel gözlerle bakmasını bil
Sade kendin yanına, yakmasını bil»
diye Lem'i Atıl'nın şarkısıyla sesleniriz burcu burcu... Sevgilimize:
«Gözleri aşka gülen taze bir süğüt dahsın
Gel bana her gece sen, kalbime dolmalısın»
diye iltifat ederiz.

Eğer yine kanmazsa:
«Göz göze bakışırken
Elin değdi elim
Bin âşık feda olsun
Sağımın bir teline»
dedik mi akan sular durur...

Ama çok gururluysa sevgili, bize yukardan bakıyorsa:
«Karakas gözlerin elmas
Bu güzellik sende de kalmaz
Pisman olur, kimseler almaz
Annene bak, gör halini»
deyip susup ederiz.

Göz renkleri çeşit çeşittir. Kara, yeşil, mavi, elâ, şehlâ, kahverengi.. göz vardır. Şairler

Gözler ERHAN TIĞLI

gözleri türlü nesnelere benzetirler. Menekşe, kömür, yosun, zeytin, ahu (Ceylân), üzüm, deniz... v.s..

«Yâr gözlerin üzüm üzüm
Eller gecem, yâr gündüzüm»
şarkısı gözlerin üzüme benzetilişine bir örnektir. Gelin, gözlerin âhu'ya benzetilişine örnek olarak Yavuz Sultan Selim'in bir beyitini verelim. Koca cihangir:

«Şirler pençe-i kahrında olurken lerzan
Beni bir gözleri âhu'ya zebun etti felek»
diyerek, aslanları bile kahrederken bir ceylân gözüyle esir olduğunu belirtir bu beyitinde. Göz bu, şöyle bir baktı mıydı, ateşli ateşli, tutuşturur gönülleri, ne kral dinler ne padişah... Bir silîr vardır onda. Can verdiği gibi bir anda can alır isterse. Onun için şairler göze önem vermişler ve şiirlerinde çoğunlukla gözden söz etmişlerdir. Divan şairleri ise Türkçe olan gözü pek kullanmazlar da onun yerine Farsça «Dide» ve, «Çeşm» e, Arapça «Ayn» a sarılırlar. Fuzulî'den:

«Yâdetme kara gözülerin merdum ü çesmin
Merdüm deşüp aldanma ki içtikleri kandır»

«Şeb-i hicran yanar canım döker kan çeşm-i
giryanim
Uyarır halkı efganım kara bahtım uyanmaz mı?»

beyitlerinde de görüldüğü gibi...
Halk edebiyatında da göz ön plandadır. Söz gelişi, Gevheri:

«Elâ gözlerini sevdiğim dilber
Sahıp geldiğin yollar övünsün»
diye seslenir sevgiliğine.

Karacaoğlan ise:
«Nedendir de, kömür gözüm nedendir
Şu benim geceler uyumadığım?
Çetin derler ayrılığın dardını
Ayrılık dardına doymadığım.»
diye sorar sevgiliğine...

Rıza Tefvik «Gözlerin» şiirinde:
«Ruhumda gizli bir emel mi arar
Gözlerime bakıp dalan gözlerin
Akıma gelmedik bilmece sorar
Beni hülyalara salan gözlerin»

Bakışın günlüme ey peri peyker
Hasret gecesinin hüznünü döker
Karanlıklar gibi yâğır çöker

İçimde yer edip kalan gözlerin»
diye başlar ve gözlerin özelliğini,
«Sabrı karamı alan gözlerin
Koyu menekşeye çalan gözlerin
Aşka inanmayan yalan gözlerin»
diye belirtir.

Ahmet Refik «Şarkı» da:
«Şen gözlerine neşe veren bir çiçek olsam
Busenle sararsam o güzel sinede solum»
isteginde bulunur.

Orhan Seyfi Orhon, «Gözlerde Seyahat» e çıkar:

«Çıktım bugün güzellerin gözlerinde seyahate
Bu yolculuk bilmem nasıl erecekti nihayete?
Mavi gözler... Pek asabi, dalgalı bir deniz gibi,
Yeşil gözler en ziyade mütemayıl hıyanete.
Sarışınlar.. Yorgun bir yaz semasını andırıyor,
İlk busede başlayacak talihten şikâyet.
Elâ gözler... Akşam gibi gölge dolu, hicran

dolu,
Bu gözlerde hiç tesadüf etmedim ben saadete.
Gece oldu... En sonunda sıyah gözler geldi,
durdum:
Bu karanlık yolda artık imkân yoktu seyahatel»
der...

Behçet Kemal Çağlar «İstiyorum» şiirinde:
«Bir çift göz istiyorum, can evimi görecek»
diye arzusunu bildirir.

Ömer Bedrettin Uşaklı «Engin Şarkısı» n-da:

«Korkup da bakmadığım
Gözlerinin rengine
Enginde bakacağım...»
der sevgilisine.

Yaşar Nabi Nayır «Onar Mısra» da:
«Ayırma gözlerini gözlerimden bu akşam,
Böyle saatlerce bak, böyle asırlarca bak»
diye seslenir.

Sevgilisine: «Sana benim gözümle bakan
gözler kör olsun» diyen Faruk Nâfiz, bir başka şiirinde ona:

«Senin en güzel yerin
Kahverengi gözlerin»
diye seslenir.

Kemal Or'un «Yumma Gözlerini» şiirinde:
«Yumma gözlerini yumma kardeşim
Görememek ölmekten beter
Gel bölüşelim gün ışığını
Sana da yeter bana da yeter»
dediğini görürüz insanlara.

Orhan Veli de «Gözlerim» şiirinde esprili olarak:

«Gözlerim,
Gözlerim nerde?
Şeytan aldı, götürdü,
Satamadan getirdi.

Gözlerim,
Gözlerim nerde?»
diye konuşur.

«Çigan Gözleri» şairi Ümit Yaşar «İpekbo-
ceğinin Gözleri için Sone» de:

«Hep böyle çocuğu mu bakar senin gözlerin
Hep böyle içinde bir uzak ışık mı yanar
Bakışlarında beni dinlendiren bir şey var
Kıyısındağım gibi en sakin denizlerin» der.

Bedri Rahmi Eyüboğlu «Gözlerimin Bah-
çesinde»:

«Gözlerimin bahçesinde buram buram tüten
yollar

Gözlerimin çeşmesinden dizi dizi içen kuşlar
Gözlerimin avlusunda taşan havuz
Gözlerimin can evine yuva kuran güvercinler
Gözlerimin arkasında tıptı tıptı gezen cinler
Gözlerimin kubbesinde çınlayan billür
Gözlerimin camlarına yağan yağmur
Gözlerimin cennetinde gülen bahar
Gözlerimin arkasında ne var?»
diye sorar.

Edip Cansever de «Gözleri» şiirinde:
«Sanki hiçbir şey uyaramaz
İçimizdeki sessizliği

Ne söz, ne kelime, ne hiçbir şey
Gözleri getirin gözleri...»
diyerek, gözlerin önemini belirtir.

Benim göz konusunda gözünüzlün önüne
sereceklerim bu kadar. Gözünlüz aydın olsun...

Erhan TIĞLI

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1972 — YIL: 1999 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

FEVKALÂDE BİR BULUŞ - TEBRİKLER...

Belediye zabıtasının yeni kıyafetini gören seyyar satıcılar kaçmıyor.

Seyyar satıcıların artık nüfus başına beş kişiyi bulmaları üzerine bunlarla başa çıkmak için çareler arayan Belediye, terziler arasında bir müsabaka açmış ve geçenlerde dükkânı soyulan terzi

ŞÜKRİYE KESERKEN — İşte, Belediye Zabıtasının yeni kadın kıyafetini takdim eden Şükriye... Bir yiyelim bin şükredelim... Fakat önce zabıt keselim derken...

Lâz Zihni'ye diktiği kıyafeti birinci seçmiştir... Deneme olarak bayan zabıta memurlarından Şükriye Zabıt'a giydirilen elbise seyyar satıcılar üzerinde çok tesiri yapmış, Şükriye'yi gören simitçi, lâhmacuncu, şerbetçi, arabalı seyyar esnaf şoke olarak yerlerinde kalakalmışlardır...

ELBİSE Mİ, İÇİNDEKİ Mİ?

Fakat Şükriye'nin bu kıyafetinin altına etek giymemesinin bu duruma yol açtığı sanılmaktadır... Şükriye teftişe çıkar çıkmaz etrafını binlerce seyyar satıcı almış, «Yaşsa Şükriye abla... Kıyafetine kurban olayım... Bana da bir zabıt kes!» sesleri yükselmiştir... Şükriye yarım saat içinde 5677 zabıt, 56 bilet, 345 poz kesmiştir...

ERKEKLER GİYİNCE NE OLACAK?

Belediye zabıta teşkilâtının erkek memurları daha pihasa çıkamamışlardır... Terzi Hilmi'de ikinci provalarını yaptırmaktadırlar... Onların vazifeye çıktıklarında seyyar satıcılardan aynı ilgiyi görecekları bizce şüphelidir... Bir kadın memurla bir erkek memurun tesiri aynı olamayacağına göre, erkeklerin düğmelerini biraz gevşetmeleri icap etmektedir... Müsait olduğu zaman biz size haber veriz... Evrak numarası 56/7786 — Sirkeci.

Babacanı takdim ediyoruz

Bundan sonra her hafta Babacan'dan size çok kıymetli mîmik, nasihat, büyük söz, vecize, ilâve, ikramiye ve her türlü enteresan lâflar sunacağız... Babacan kimdir?... Bu sorunun cevabını satırlarımızda bulacaksınız. İşte Babacan kendini tanıtıyor.

Merhaba...

Bendeniz kalender, matrak, her hâdiseye neşeyle bakan, a-

rada bir sigara yakan, akşamları bir tek çakan, herkesin dostu, eğriye eğri doğruya doğru bir kimseyim... Aranızda olduğum için beni herkes tanır... Mesele tanımasını bilmektir... İlk konuşmamda size ne söyleyeceğimi bilemiyorum... Yalnız bu resmi Foto Sençek'te kendim çektim... On dakika kadar resmime bakın, yüzümdeki mânadan ne çıkaracağınızı bir mektupla Akbaba — Eğlencelik — Babacan servisine gönderip yazınız... Kazananlara Babacan'dan her halde bir nasihat verilecektir... Aleykümselâm...

TEŞEKKÜR

Okuyucularımızdan sayın Oktay Kasman'a, sayfama ve bana karşı gösterdiği yakın ilgiden dolayı teşekkür eder, e-ve kadar getirdiği Theatre Arts dergisinden de istifade edeceğimi bildirir, bu vesile ile de kendisine saygılarımı sunarım... Nasıl oldu mu?...

Şişirme adamlar çok ilgi gördü

Herşeyin şişirme olduğu bir zamanda biraz hava ile herkes kendini yutturabilecek.

Yukardaki resimde de gördüğünüz gibi, herkesin kendine ayrı bir hava vermesini temin etmek maksadı ile bir balon firmasının yeni icadı olan şişirme adamlar, dün basına ve balonculara takdim edilmiş, teknik izahat verilerek mesleğine göre kaç hava basılacağı izah edilmiştir... Bu duruma göre, politikacılar 500 hava, memurlar 55 hava, işçiler havasız, sanatkarlar 45 hava, ev kadınları 32 hava, çocuklar 3,5 hava, işsizler 2,5 hava basacaklardır...

Basılacak olan havalardan yüzde on kadar hava parası alınacak, bundan sonra herkese ayrı hava verilecektir... Bu havaların çeşitleri de kolonyacılar, benzin bayilerinde, eczanelerde satılacaktır... Herkes bütçesine göre kendini şişirebilecek, fazla şişirenlere ceza yazılacaktır... Bütün memlekette şişirme işi tamamlanınca bir emirle patlatma faslı başlayacaktır... Fakat bunu daha kimse bilmemekte, herkes şiştikten sonra ne olacağı merak edilmektedir...

Estetik ameliyatı yaptıran Nahide maalesef mirasa konamıyor.

Estetik ameliyatın kendini güzelleştirmesine çok sevinen şarkıcı Sevdâ Yaprak (Nahide), Amerika'daki dayısının ölmesi ve Newyork'taki tatlıcı dükkânının ve bilârdö salonunun kendine kalması üzerine sevinmiş, tek mirasçı olduğunu ispat etmek için mahkemeye müracaat ettiğinde şu cevabı almıştır:

«— Siz bir kere Nahide değil Sevdâ Yaprak'sınız... Ayrıca burnunuzu estetik ameliyat yaptırmışsınız... O halde, mirasa sizin yerinize başkası konacaktır... Bu bir kuş da olabilir...» Haydi bakalım... Siz Nahide'nin yerinde olun da buna bir cevap verin... Sadece on saniyeniz var...

ÖLDÜRDÜ — Dün gece âniden uykusundan uyanan Arif Sendemi adında biri âni bir hiddete kapılarak beş cana kıymıştır... Öldürülen pireler yorganın içinde kalmıştır...

ÇEVİREN: SÜHEYLA AYKUT

- Karın ne kadar güzel!
- Doğrusu nefis!
- Hârika!

Genç karısı için söylenen takdir-kâr sözler, Loren'in koltuklarını kabartıyordu. Mari'nin bal rengi gözleri, berrak teni, nârin vücudu gerçekten güzeldi. Hele annelik gururu, onu daha şirin bir görünüme bürümüştü. Genç yaşta baba olmanın verdiği sevinçle yerinde duramayan Loren, iki mutlu ayını bir arada kutlamak için büyük bir masa kurmuş, akraba ve dostlarına hizmete koyulmuştu. Biraz sonra küçük Sofya vafat edilecek, karısının ise lousalıktan kalkma duası okunacaktı.

Dâvetliler yemişler, içmişler, iyice neşelenmişlerdi. Şampanya şişeleri boşalmış, kafalar dumanlanmış, çeneler açılmıştı. Herkes birkaç haftalık bebeğin güzelliğini övüyor, kime benzediğini birbirlerine soruyordu.

— Annesine... dedi biri.

Bir başkası:

— Hayır, dedi, babasına benziyor. Alaylı bir kahkaha ortahğı çınlatı:

— Bu küçük kız, hiç de babasına benzemiyor!

Mösyö Blod idi kahkahayı atan. Loren'in patronu mösyö Blod. Mutlu babanın neşesi, patronun kahkahasıyla bir anda sönüverdi. Patronunu zaten sevmeydi. Karısının, patronuyla sevdiği söylentilerine inandığı halde sevmeydi. Hırsla:

— O, sizin kuruntunuz! diye bağırıldı. Çoğunluk kızımın bana benzediği fikrinde.

Patronun alaylı ikinci kahkahası, Loren'i deli etti! Böylesine iddialı konuştuğuna göre, karısı ile patronu arasında pekâlâ bir ilişki olabilir! Olabilirdi ama, böyle iğrenç bir şeyi asla hazmedemedi! Büfenin üstünde duran meyve tabağını kaplığı gibi, hâlâ kıkrdayıp duran patronunun kafasına indiriverdi.

Dâvalı ile dâvacı, yargıcın karşısında birbirlerine yiyecek gibi bakıyorlardı.

— Efendim, dedi dâvacı patron. Kafama tabak atarak yaralanmama sebep olan bu adamın şiddetle cezalandırılmasını istiyorum!

Yargıç sordu:

— Neden başınıza tabak attı?

— Kızı Sofya'nın ona benzemediğini söylediğim için...

— Söyleyiş tarzı pek küstahçaydı, dedi Loren. İmâ dolu kahkahaları da cabası!...

— Bu gülüş, babalığınız hakkında şüphe mi yarattı?

— Evet. Daha doğrusu şüpheleri mi kesinleştirdi. Karımın, patronumla sevdiği söylentilerine inanmak zorunda kaldım.

Yargıç, dâvacıya döndü:

— Söyledikleri doğru mu?

— Bu sorunuza cevap veremeyeceğim. Zira bir centilmen, hangi şartlar altında olursa olsun, bir kadını lekelemez!

Tanık olarak genç kadını çağırttı yargıç:

— Çocuğunuz kocanızdan mı madam?

Güzel, siyah uzun kirpiklerini yere doğru eğen kadın, derin derin içini çektiikten sonra:

— Bilmiyorum, dedi.

— Patronunuzdan mı?

— Onu da bilmiyorum.

— Öyleyse bir başkasındandır, diye söze karıştı Loren. Patronumla yatan bir kadın, başkalarıyla neden yatmasın? Elbette çocuğun babasının kim olduğunu bilmez. Ama, bu durumda babalığı artık ben de kabul etmiyorum!

— İnanmayın sayın yargıç, kocam iftira ediyor! diye bağırıldı genç kadın. Kucaktan kucağa dolaşan bir kadın değilim ben. Evet, patronu ile sevdim... Ama istediğini elde ettikten sonra bir daha yüzüme bakmadı!

— Elbette bakmam, dedi patron. Başka erkeklerle de ilgisi olduğunu öğrendim.

Genç koca, rakamlardan başka şeye aklı ermeyen, hele kadın denen yaratığı hiç tanımayan bir erkekti. Devam etti:

— Çok kere kendi kendime sorduğum halde bir türlü cevabını veremedim: Karım beni neden aldatı?

— Ya beni?... diye atıldı patronu. Beni neden aldatı?

Genç kadına dönen yargıç da aynı soruyu tekrarladı:

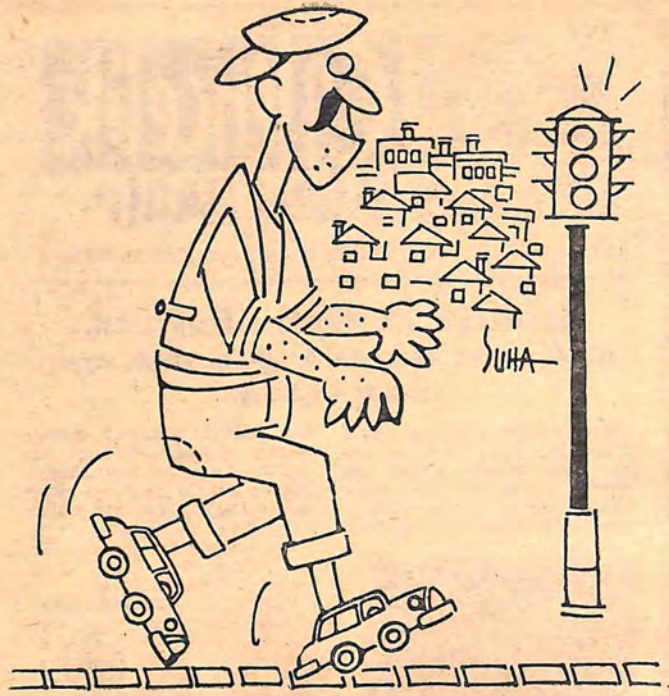
— Kocanızı ve dostunuzu neden aldatığınızı söyleyebilir misiniz?

Ateşli bakışlarla dâvalı ve dâvacı durumundaki iki erkeği süzen genç kadın:

— Söyleyeyim, dedi. İkisii, bir erkek bile etmiyordu da, ondan!...

Sylvia Risser'den çeviren:

SÜHEYLA AYKUT

Yaya geçidi!..

TALİH

Kimine doğuştan mutluluk verir,
Bir tatlı gülüşle geçersin talih.
Kiminin düzüne dağlar devirir,
Bir topal it gibi sekersen talih!..

Kimine verirsın ibrişim halat,
Kiminin altına çekerken kır at,
Kimine olursun aşsız kanaat;
Düşte kâbus gibi çökersin talih!..

Kimine verirsın sevgisiz para,
Kimine olursun onulmaz yara,
Kimini salarsın aşkla ağyara;
Sevişen kalbleri bölersin talih!..

Kimine kaftansın kimine bir çul,
Kimine bākire kiminesin dul,
Kimini edersin haksızlığa kul;
Haklıyı haksızca dilersin talih!..

Kiminin başına konmaz uçarsın,
Kiminin başına çiçek açarsın,
Kimine ihsanı bolca saçarsın;
Olmadık zamanda dönersin talih!..

Kimine gecesin kimine seher,
Kimine araba kimine teker,
Kimisi yolunu boşuna bekler;
İskele yapmadan geçersin talih!..

Samim AGAR

TATLI SERTAİLESİ

çizen:ZEKİ

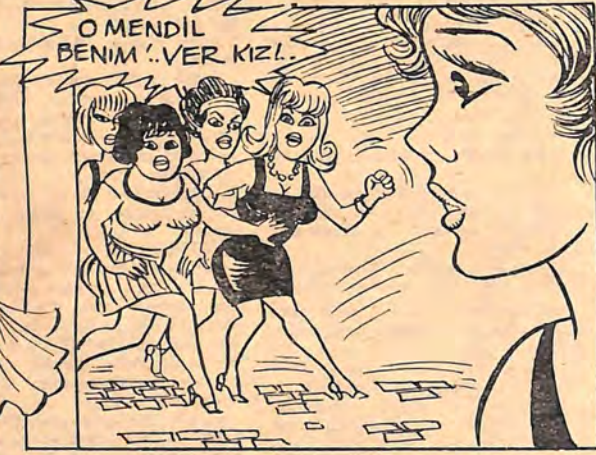

SON MENDİL SON MEK-
TUP GİBİ YÜZLERCE KA-
DİNİN SAŞKIN BAKIŞLA-
RI ARASINDA UÇARAK
PENCEREDEN AŞAĞI
DOĞRU YOLLANDI VE
GÖKTEN GELEN BİR
KİSMET GİBİ SEVGİ'NİN
BAŞINA DOĞRU SİZÜL-
DÜ. KIZI KUVVETİ VAR

AAA.. BİR MENDİL...
YUKARDAN BİRİ DÜŞÜR-
MÜS OLACAK!

FAKAT EĞİ İMZALI
İKRAMİYELİ MENDİL
HEKES BİRBİRİNİ
YERKEN, SENGEL
KUCAGINA DÜŞ

O MENDİL
BENİM.. VER KIZI..

HEPSİ BUNUN
PEŞİNDE.. HAYDI
KIZIM SEVGİ.. TABA-
NA KUVVET KAÇ..

SEVGİ İLE YÜZLER
CE KADIN ARASIN-
DA VAHŞİ BİR TAKİP
BAŞLADI

HÂLÂ GELİYOR-
LAR.. NEFESİM
DARALIYOR..
AY AY AYAĞIM.

ANIKARAR-
LAR ON SANI
YEDE VERİL-
MELİDİR

SURADA
BİR KAPI
VAR ONLAR
KÖŞEYİ DÖN-
MEDEN...

GİRDİĞİMİ
GÖRÜRLERSE
HAPİ YUTTUM.
OH.. GELİYOR-
LAR..

İNŞALLAH
BURAYA GİRDİ-
ĞİMİ GÖRMENİŞ-
LERDİR..

FAKAT
BEN GÖRDÜM
YAAAA!..

Haftaya:
GÖREN KİM?..
İşte bu çok önemli.

— Tamam, beğendim, dedi.
Süleyman bey:
— Yahu iyice bak, sonra şurası şöyle burası böyle deme!
— A be anlarım ben kadından, bir baktım mı yeter.
Eski arkadaş:
— Olmaz, dedi, mademki biz arada kalacağız, iyice bak.
— Baktım be, yarın evlenince çok bakarsın.
Tekrar Dehri efendi gözünü anah-tar deliğine uydurdu:
— Tamam tamam, çok iyi, dedi.
Eski arkadaş:
— Öyleyse şimdi bir de kadın se-ni görsün, dedi.
İşte o zaman Dehri efendi iyice heyecanlanmaya başladı:
«Ya kadın kendisini beğenmezse?»
Eski arkadaş kapıyı açtı:
Hayriye hanım, fingerdek bir genç kız edasıyla:
— Hoşbulduk, diye fıkrırdadı. Kim-ler var içerde?
— Ayol ben kaç göç bilen bir in-san mıyım ki, oraya çekildiniz?
— Yok canım, siz gelmeden önce burada oturuyorduk...
Hayriye hanım:
— Al misafirlerini gel buraya, on-lar da öğretilsinler su böreğinin ta-rifini, dedi ve hiç gereği yokken kah-kahayı bastı. Çınladı ortahk...
Kadının böyle serbest oluşuna, neş'e ve kakkahasına bakan Süley-man bey, Dehri efendinin gözlerini aradı. Ama o gözlerde öyle bir mut-luluk seziliyordu ki şimdiden, ancak bunu Dehri efendi bilebilirdi.
Dehri efendi gençleşecekti bu ka-dım alınca...
«Şundaki şu neş'e ye bak, şundaki şu kakkahaya bak, şundaki şu kal-çaya bak... Ya ellerinin beyazlığı...»
Nerdeyse hemen oracıkta ilânı aşk edecekti Dehri efendi kadına.
Eski arkadaş, arkadaşlarını bir bir takdim etti. En çok Dehri efen-dinin üzerinde durdu. Onun kaç yıl-lık memur olduğunu, karısının siz-le-re ömür öldüğünü, şimdi Dehri e-fendinin maaşıyla başbaşa kaldığı-nı söyledi, söyledi...
Kadın, iyiden iyiye bakmaya baş-

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

lamıştı Dehri efendiye. Kadın bak-tıkça Dehri efendi kızarıyor, gözle-rini yere indiriyordu. Sonunda kah-veler içildi ve Hayriye hanım, böre-ğin nasıl haşlanacağını ayakta sıkı sıkıya tembih ettikten sonra çekti gitti.
Süleyman bey:
— Nasıl Dehri efendi? dedi.
— İyi be...
— Az mı iyi?
— Çok iyi, çok!...
Dehri efendinin tek korkusu, ka-dının kabul etmiyeceğiydi. Ondan gerisi vız geliyordu ona. Hattâ ka-dın isterse iki bilezik bile alabilirdi.
Eski arkadaş:
— Yalnız, dedi...
Dehri efendi, kulaklarını iyice aç-tı.
— Yalnız, şimdiden söyleyeyim ki, günah benden gitsin. Bu kadının dördüncü kocası siz olacaksınız Dehri efendi...
İsterse on dördüncü olsundu, san-ki Dehri efendinin umurundaydı:
— Çok temizdir kadın, pistir aldı-ğı adamlar, buşanmıştır kadıncağız, dedi.
— Yoo, dedi eski arkadaş, öldü-ler. Aldığı adamın üçü de ölmüş.
Süleyman bey dahil, gelenlerin hepsi de ilk kez duyuyorlardı bunu.
— İnanmam ben böyle şeylere, de-di, ulsun be razıyım.
— Yok canım, dedi eski arkadaş, olacağından değil tabii, biz söyleye-lim de, sonra söylemedi, şu bu de-meyin...

Süleyman bey:
— En doğrusu bu, dedi. Dehri e-fendiyi döndü:
— İstersen vazgeçelim Dehri efen-di, dedi. Elbette vardır bu adamlar-ın ölmelerinin bir sebebi.
Dehri efendi, umursamaz bir hal-le:
— Ne ulabilir be! dedi. Gelmiştir acelleri, gitmişlerdir üteki dünyaya. Gelirse bizim acelimiz biz de gideriz üteki dünyaya.
Dehri efendi, eski arkadaşın eline yapıştı:
— Sen bakma unlara Osman efen-di, evlenecek olan ben, kariyi alacak olan ben. Ben dedim evet, undan gerisi boş. Sen hemen hallet bu işi.
— Etmesine ederim canım ama, bi-raz düşün.
— Düşündüm be. Eğerkim ölecek-sek, ölümümüz bu kadının elinden ulsun!
Üstelediler, rica ettiler, Osman e-fendiyi de yanlarına alarak meyha-nenin yolunu tuttular... Dehri efen-dinin evlenmesinin şerefine sinekil şaraptan içilmedi o gün. Halis as-lan sütü, rakı içildi... İkinci kadeh-ten sonra Dehri efendi:
«Sarı kurdelem sarı» diye şarkı söylemeye başladı...
— A be bir kadın nasıl öldürür er-keği?... Şunlara bak şunlara, bir de erkek ulacaklar. Hiç bir erkek olan erkek, korkar mı be karıdan?... Ben una bilezik alırım, ben una manto alırım, ben una entari alırım... Ben una...
Yakup bey:
— Yeni bir koca alırsın, dedi.
Dehri efendi, kızgın:
— Sen de hep kunuşursun böyle cilk cilk...
Yakup bey:
— Öyle ya Dehri efendi, dedi. Kaç kilo var yengemiz gördün mü? Bel-ki var doksan kilo. Vallahi ben onu bunu bilmem, seni üç aydan fazla dayandırmaz.
— N'ulurmuş dayandırmaz da?...
— Sonra Osman efendi söyledi, te-mizlik hususunda da çok titizmiş...
— Ben de temizim...
— Ne temizsin ya! Yahu daha doğru dürüst şöyle yakamı kırsız görmedim be senin... Sonra çekme-celerinin içi... Yâni demem şu ki, sen anlaşılmazsın bu kadınlara. Yarın bir gün başlarsın sıızlanmaya ama, iş isten geçer.
Dehri efendi, yayık ağzıyla sordu:
— A be ne pişmiş aşı su katmak istersin. Yuksa göz kuydun sen de? Güldüler...
— Yok Dehri efendi, ben senin i-çin söylüyorum. Sahiden Osman e-fendinin dediği gibi bir kaç gün dü-şün, ondan sonra karar ver.
— Öyle öyle, dedi Osman efendi.
— Hayır, ben verdim kararımı, Hayriye hanımdan gayrisi bana ha-ram olsun.
Süleyman bey:
— Vallahi bizden söylemesi, dedi. Sonra Osman efendiyi dönerek:
— Sen ayarla artık Osman efendi, dedi.
Son kadehler, Dehri efendiyle Hayriye hanımın şerefine kaldırıl-dı...
O gece Dehri efendi evine nasıl gittiğini bilemedi. Uçuyordu sanki... Yatağa girmezden önce, ver etti yumruğu yatağa...

— Haydi yatak, artık sana olla-mıyacağım poflamıyacağım.
Yastığa da bir yumruk indirdi:
— Sana da sarılmıyacağım!...
İşler çok çabuk yürüdü. Her gün bir haberle geliyordu Süleyman bey.
— Şunları şunları hazırlıyormuş...
Bir kaç güne kadar bitecekmış. On-dan sonra tamam diyormuş...
Başka bir gün:
— Yorganları yüzlüyormuş, yor-ganların işi bittikten sonra tamam-mış...
Ama, Dehri efendinin orasında bu-rasında tesadüfen kalmış yağlar da, bu olacaktı, bitecekmış lafları karşısında eriyordu...
— Yavu söyle be şuna, onun yor-ganı varmış de be!
— Olmaaz Dehri efendi, hiç yeni gelin senin o kırılı yatağının içinde yatar mı?
Bir haber daha geldi birkaç gün sonra Dehri efendiyi:
— Evi yıkatsın, temizletsin, paza-ra nikâh, ondan sonra tamam...
Dehri efendi, bir kadın tutarak evde ne var ne yoksa yıkattı. Sonra bir gece sabaha dek o yikananları ütüledi... Sonra yerleri bir sildi, bir sildi ki, bal dökülse yalanacak hale getirdi. Pencerelemin perdelerini as-tı. Sıra karyolanın bulunduğu kü-çük odaya gelince, Dehri efendi da-ha bir istahla çalıştı. Yatağın çarşafını kendi elyle ütüledi. Ve Hay-riye hanımın geleceği güne dek bu yatağa girmemeye karar verdi. O-lur ki çarşafın bir tarafını kırıştırır-dı. Eski karısından kalma ne kadar hâtıra varsa, onları Süleyman efen-dinin evine götürdü. Bir resim, bir eski sandık, eski elbiseler ve bir manto... Görmemeliydi Hayriye ha-nım bunları... Tahta fırçası alarak, merdivenin tahtalarını sakız gibi yaptı...
Daha çok çalışacak, kendisine ye-ni işler icat edecekti ama, bir-denbire pazara iki gün kaldığını, o güne dek biraz kuvvet toplaması ge-rektiğini düşündü...
İki gün üstüste bütün öğünlerin-de et yedi. Nihayet pazar günü gelip çattı. Süleyman bey ve çocukları, Yakup bey ve çocukları, İlyas efen-di, pazar günü saat onda Dehri e-fendinin evinde toplandılar.
Eve giren:
— Yahu bu ne olmuş böyle, kar-gibi, diyorlardı...
Yakup bey:
— Vah vah Dehri efendi, dedi, da-ha Hayriye hanım gelmeden seni te-siri altına almış. Yahu gelip de ken-disi yapsaydı ya bu temizliği?
— Haber giindirmiş, ev temiz ul-sun diye...
İki arabaya taksim oldular ve Hayriye hanımın evinin yolunu tut-tular. Fakat daha önce Osman efen-dinin evine indiler. Osman efendinin karısı da kız tarafının malı sayılı-yordu. Gitti, Hayriye hanıma haber verdi. Fakat Hayriye hanım, biraz daha beklemelerini, nasıl olsa nikâ-hın saat ikide yapılacağını söyledi...
Osman efendinin hazırlamış oldu-ğu yemekler misafirler tarafından istahla yendi. Saat tam ikiye on ka-la, Hayriye hanım haber gönderdi:
— Hazırım!...
(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eski ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60983 — 111)

AKBABA
Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: **Selâmi M. Yurdatap**
Fiat : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— İkimiz de yanılmışız... Ben onu bekâr zannemiştım, o beni evli!..

İftira

İki züppe kız, diskotekten çıkarken karşılaştılar:

— Seni, terasta bir delikanlı ile öpüşürken gördüm, dedi biri.

— Ne kadar yalancısın... diye kendini savundu arkadaşı. Görmene imkân yok. Çünkü teras öylesine karanlıktı ki, kiminle öpüştüğümü ben bile göremedim!

Tam sırası

Bayanlar toplanmış akşam çayı içiyorlardı. Bir hayli konuşup dedikodu yaptıktan sonra, içlerinden biri müsaade isteyerek kalktı. Konuşunu uğurlayan ev sahibi:

— Tam zamanında gitti, dedi. Zira hakkında konuşulacak başka insan kalmamıştı!

— Bu mayo ile çok güzel yanıyordum ama, suya girince şeffaflaşıyor. Ben de ıslatmamak için denize girmiyordum!

Ne yapısın

Sadaka verenleri kıskandıracak sağlamlıktaydı ama diliyordu. Aptal yerine konmayı hazmedemeyenlerden biri sordu:

— Sıkısanız, taşın suyunu çıkarırsınız. Böyle olduğu halde neden çalışmıyor diliyorsunuz?

— Bana kalsa çalışacağım ama olmuyor işte, dedi dilenci.

— Neden?

— İş için nereye başvuruyorsam, son patronumdan iyi hal kâğıdı getirmemi istiyorlar.

— Eee, son patronun ne diyor?

— Ne diyecek?... Zavallı öleli tam yirmi yıl oluyor!

Cinayet

Karısına:

— Bizim Jean, karısı tarafından tüfekte öldürülmüş, dedi.

Kadın hayretle sordu:

— Senin anlattığın şekilde öldürüldüğünü nasıl anlamışlar?

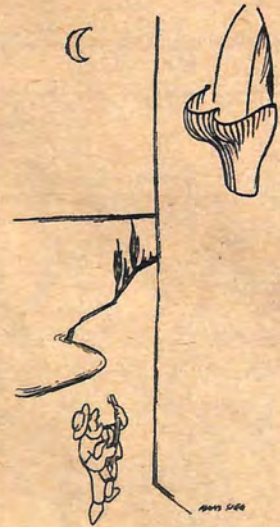
— Kurşunun girdiği yerde pudra tozlarına rastlamışlar!

Dertleşme

— Kocam, «Beni aldattığını öğrenecek olursam seni öldürürüm!» dedi.

— Bu sözlerden korkmayacak kadar vıcıkdamın rahat mı?

— Evet. Tabancayı, onun bulamıyacağı bir yere sakladım!

Yazısız

Almanya'da seçim düellosu!

Ceza

İnkâ'lar arasında bir röportaj yapması için Güney Amerika'ya gönderilen bayan gazeteci, üç ay sonra döndüğünde, İnkalı bir büyüğüydü sanki.

— Neler öğrendiğini bir bilsen, şaşar kalırsın şekerim, dedi kocasına. Meselâ birkaç işaretle koca koca kayaları mısır gibi patlatabilirim. Silâh kullanmadan birkaç saniye içinde bir insanı öldürebilirim!

Güldü kocası:

— Haydi canım... Büyü ile insan ölüdür müymüş hiç?

— Pekâlâ öldürebilirim.

— Peki nasıl oluyor bu iş?

— Öldürülecek insanın önce hamurdan küçük bir heykeli yapıyor.

Mutfaktan getirdiği unu sulandırıp, küçük bir heykel yapıtı.

— İşte oldu. Diyelim bu sensin. Şimdi kendinden bir şey ver bana. Meselâ saçından bir tel... Biliyorum, pek saçın yoktur ama, tararsan yine de bir iki tel düşer.

Adam banyoya geçip saçını taradı ve tıraş yapıp bir tel saç alıp karısına getirdi. Kadın, saç heykelciğin boynuna doladı, sonra:

— Bak! diye bağırarak yün ördüğü şişi hamur heykelin karnına batırdı.

Ve kocasının ölmesi gerekirken, kendi yığıldı yere!

— Oh oldu! diye mırıldandı adam Benim saç fırçamı kullanırsın, kendi saçından düşen bir telle, kendi cezanı buldun işte!

Terbiyeli çocuk

Apartmanın çevresinde durmadan dönen çocuğun ne yaptığına bir türlü akıl erdiremeyen adam sordu:

— Ne yapıyorsun?

— Hiçbir şey, dedi çocuk. Ben evden kaçtım!

— Madem evden kaçtın, neden uzaklaşmıyorsun da çevresinde dönüp duruyorsun?

Çocuk koşmasına devam ederken cevap verdi:

— Yolları bilmediğim için kaybolmaktan korkuyorum!

Baron ve uşağı

Kaşlarını çatan baron, uşağına çıkıştı:

— Bir yandan çalışırken, bir yandan ışık çalışıyorsunuz. Doğrusu sizin için az yorgunluk değil!

— Aldanıyorsunuz mösyö, diye cevap verdi uşak. Işık çalışıyorum ama, şu an hiçbir iş yapmıyorum.

İnsanlar gibi

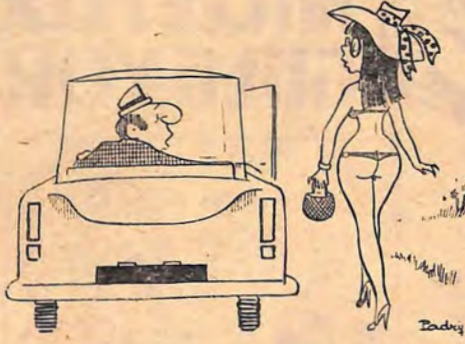
Tavuğunu yumurtlamaya teşvik etmek isteyen çiftçi, kümese yalancı bir yumurta koyup, tavuğu üstüne oturttu. Durumu gören horoz:

— Bunun alçıdan yapılmış bir yumurta olduğunu bilmiyor musun? dedi.

— Biliyorum, dedi tavuk. Ama benim de bebekle oynamaya hakkım yok mu yâni?

— Ne kadar istiyorsun?..
— Ağırbaşım kadar!..

- HAYDİ, HAYDİ... BEN BÖYLE MODASI GEÇMİŞ ARABAYA KENDİNİ SATAN KIZLARDAN DEĞİLİM !.

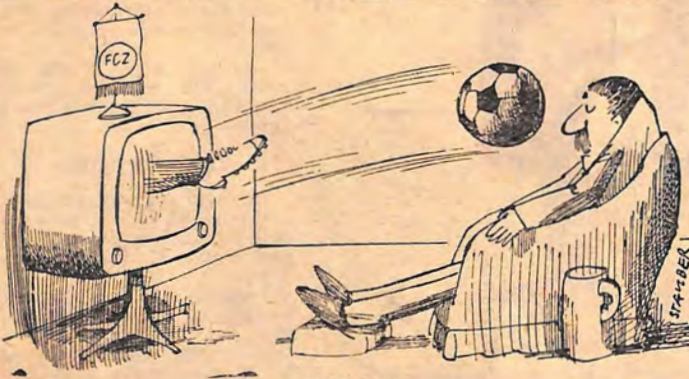
- ÇİTİN BİR İYİLİĞİ DE İNSANI, KOMŞULARI NIN SAYGISIZ HAREKETLERİNDEN KORUMASI !..

- GÖRMÜYOR MUSUN KARICIĞIM, SANA OLAN HASRETIMİ GİDERMEYE ÇALIŞIYORUM !..

- ON İKİ NUMARALI ŞEKLİ NASIL BULUYORSUN HAYATIM ?..

YAZISIZ

Polisler halka yakınlık gösterecek

(GEÇEN SAYIDAN DEVAM)

YANLIŞ

DOĞRU

YAZISIZ

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuesi

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

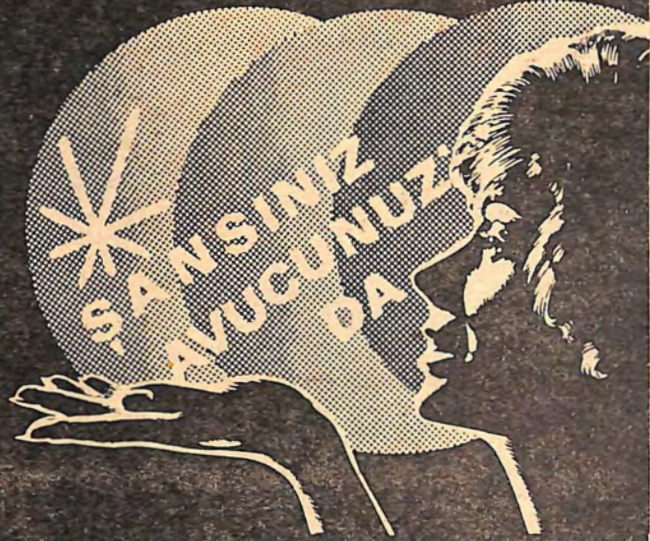
Telefon: 22 18 11

ILAN FIATİ : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

**Başarılar
ve istikbalınız,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : A - 20519 - 60405 — 112)

**MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN**

Delta Reklamcılık

TÜRKİYE HALK BANKASI

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makinaları ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sûret" parâlemizdir.

(Basın : 60103 - A - 20168 — 113)

**tasarruflarınızı en iyi
değerlendirebileceğiniz
banka**

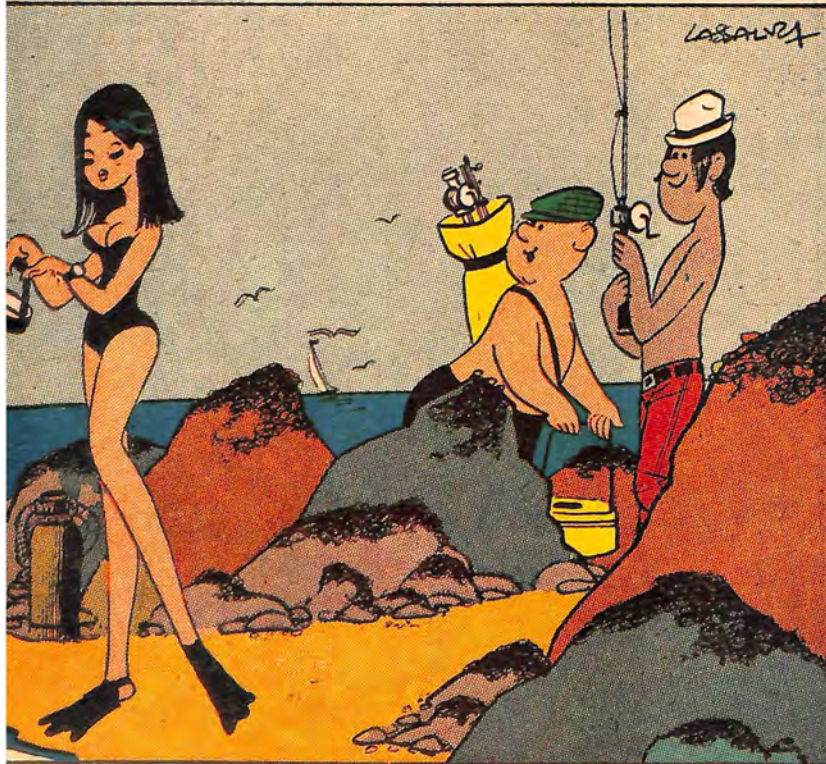
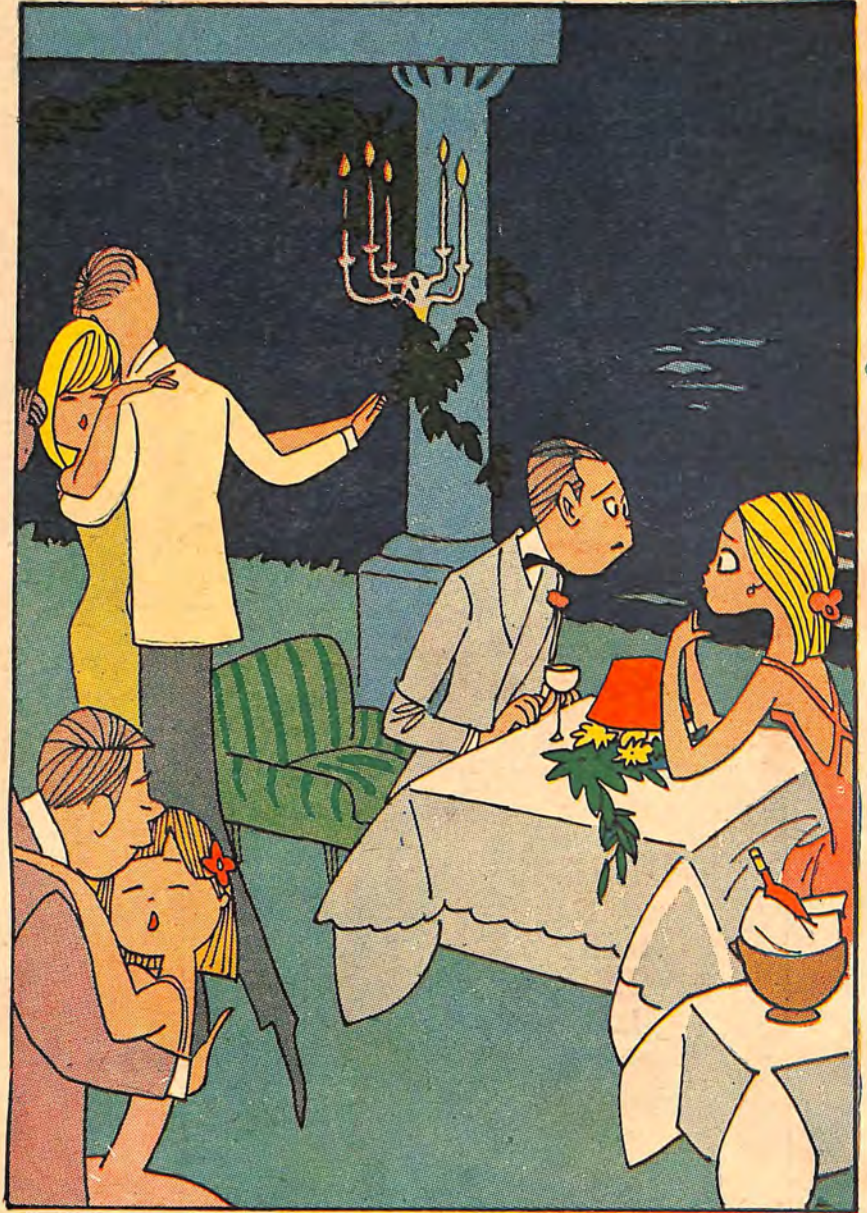
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 — 114)

Akhaha

— EHLİYETİM Mİ? BUYURUN ALIN !..

— YEM ARIYORDUK ... GELDİ İŞTE !

— ELBET SEVGİLİM , BEN SENİ METELİKSİZ
KALSA DA SEVERİM İSTERSEN BÜTÜN
PARANI BANA VER DE GÖR '

— OOOH , NİHAYET GÖLGELİ BİR KÖŞE
BULABİLDİM !..